

ΜΗΝΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

ΑΡ. 367

1931

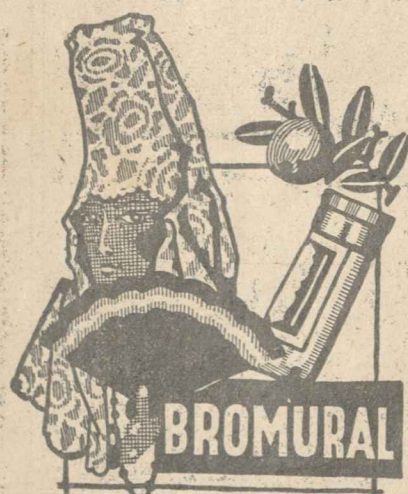

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογή demi-saison και θερινών υφασμάτων
των καλύτερων Άγγλικών Έργοστασίων.

Άριθ. τηλ. 71-97

BROMURAL

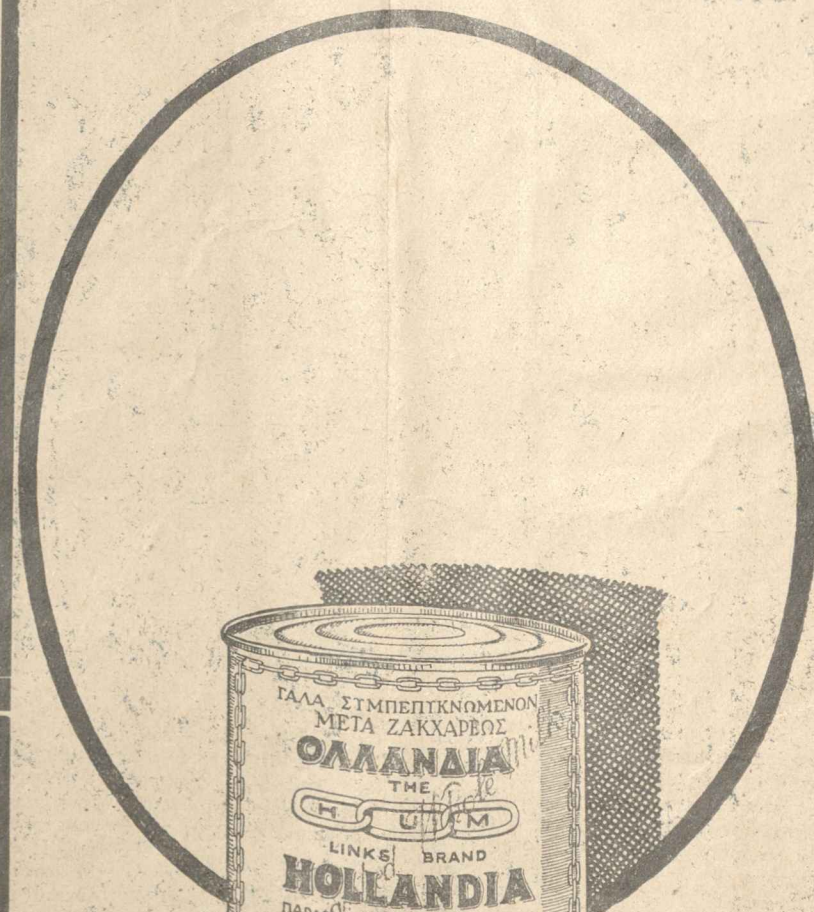
**Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΣΚΕΙ ΤΗΝ
ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΣ**

Όταν το πάθος λάμπει εις το βάθος του βλέμματός της, δύναται όμως να κυριαρχήσει τον έαυτό της χάρις εις το Bromural, το όποιον είναι αποτελεσματικό άβλαβές και της δίδει την απαιτούμενη γαλήνη και ηρεμίαν των νευρών προ κάθε αποφάσεως ή κατόπιν συγκινήσεων.

Τό Bromural της Έταιρίας Knoll A.-G. του Ludwigshafen επί του Ρήνου (Γερμανία) είναι φάρμακον λαϊκόν γνωστόν πρό ενός τετάρτου του αιώνος και παντού απαραίτητον. Έχει εις εσοληγία των 10 και 20 δισκίων. Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία.

ΠΩΣ Ν' ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΧΡΗΜΑ

ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 12

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΑ
ΠΙΑΣ ΕΤΙΚΕΤΤΑ
ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΟΥΧΟΥ
ΓΑΛΑ "ΟΛΛΑΝΔΙΑ"
ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑ ΩΣ ΧΡΗΜΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΡΑΧ. 1-

Γ. Ν. ΣΦΟΥΡΑΣ & ΥΙΟΙ
Είδη Οικιακής Χρήσεως
Αιόλου 61.

ΜΠΟΛΑΝΗΣ & ΚΑΛΟΓΕΡΗΣ
Αποθήκη Καπνών & Ψαλίων
Καλαμών 178

ΔΙΜ. ΙΩΝΑΣ — ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Είδη Σιτών
Πατησίων 30

Η ΑΝ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΜΕ 100 ΕΤΙΚΕΤΤΕΣ

ΠΕΡΝΕΤΕ ΜΙΑ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΪΚΤΗ

Χ. ΕΜΠΙΣΟΥΡΟΥ
ΤΗΛΕΦ. 63-92 ΣΟΛΩΜΕΩΝ
— ΑΘΗΝΑΙ —

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

(Του Φρά 'Αντζελίκο)

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΝ ΕΥΓΕΝ'ΟΥ ΜΟΝΦΟΡ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΛΟΓΕΡΟ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Νεάπολι άνοιγε το μεγάλο και βαθύ κόλπο της, σάν νυνάικα που άνοιγει την άγκαλιά της να δεχτή τόν πολυκαταγμένο της. Η καλή της θάλασσα σπαθολούσε κάτω απ' τις άχτιδες του φλογερού ήλιου. Ο Βεζούβιος, πέρα, μακριά, έβριανε τόν εαυθελικό όγκο του, γελαστός όμως και καλόκαρδος. Γλυκύτατον όνειρο έαυωνής άνδρα-πλημμύρας σκέπαζε τη μία πλευρά της πόλεως, εκεί όπου είνε οι κήποι...

Μά ή καρδιά της 'Αδέλας, της όμορφης τραγουδίστριας του δρόμου, ήταν βαρειά και σαναγεμισμένη. Γι' αυτήν ούτε ήλιος ήθελε, ούτε και καλοκαιρία. Βαθιά τριζοκόταδο είχε άπλωθει στην ψυχή της και δεν την άφανε να νοιώσει βαθειά τη χαρά της ζωής, που έκανε άλλον τις καρδιές να λαχταρούν κάτω μ' ένα και άγνωστο... Η 'Αδέλα ήταν λυπημένη επειδή ο Πάολο δεν την άγαπούσε πια. Επειδή ο Πάολο είχε ξεμυκιστεί από κάτωτα γλοιυή και ξανθά πλούσια 'Αγγλίδα, που ήθελε μόνη της στη Νεάπολι, για να ξανάβρη την υγεία της, κάτω απ' τόν φλογερό ήλιο της πόλεως αυτής.

Τρία αλόκληρα χρόνια είχαν έλθει μαζί, ο Πάολο και ή 'Αδέλα. Έκείνος ήταν γαρύ. Ένα καλλιγράφι ως είκοσι τεσσάρων χρονών, ψηλά, μελαγχρόν, με σώμα λεπτό, αλλά καλοδεμένο, με μπράτσα γεμάτα δύναμη, με ήλικειά και θετική φωνή. Έκείνη πάλι ήταν ένα άγριο λουλούδι της Νεαπόλεως, από κείνα τα άγριακόριτσα που δεν έχει κανείς ποιος τάφρε στόν κόσμο και που εμφανίζονται μία μέρα ξαφνικά στα πεδούδια και στην αγορά μιας πόλεως ή ενός χωριού, χωρίς να μάθι κανείς από πού ξεφύτρωσαν. Μά ήταν πολύ όμορφη. Το πρόσωπό της είχε κάτωτα έκφραση τσαχηνιάς και προκλητικότητος, με άπικος παρατηρούσε προσεχτικά τα μάτια της, θά διάβαζε στη μαύρα και υγρά βάδη τους ένα ήρεμο και παιδικό παράπονο, την απελπισία μιας κόρης που δεν γνώρισε ποτέ της τη σιργή και πού φλέγεται απ' τόν πόθο ν' άγαπήσει, ν' άποσπώθι, να θιασαστή για ένα άγατημένο πρόσωπο...

Κάποιο βράδυ, εκεί που τραγουδούσε σ' ένα μικρό κήπο της Νεαπόλεως, είδε ένα γάι — τόν Πάολο — να σηκώνεται απ' την καρέκλα του, να την πλησιάζει, να την άρπάζει με δύναμη στην άγκαλιά του και

νά της φυλάει άγκα, παράφορα τὰ χείλη. Η 'Αδέλα, τρελλή απ' τόν θυμό της, άρπαξε μία γλάστρα που βρόθιχε δίπλα της, και τού την έφερε στο κεφάλι. "Αν ο Πάολο δεν προλάβανε να φυλαχτή έν-καίρως, θά τόν άφανε στόν τόπο.

Από την ημέρα αυτή, ο Πάολο και ή 'Αδέλα ήσαν τρελλά έρωτευμένοι. Καταλάβαιναν πια πως τόν ίδιο άσπυράτητο πάθος τους έφλόγιζε και τούς δύο.

Δεν τόν είχαν σε τίποτε να άλληλοδέρνωνται όρες δάκλινες, για να αισθανθούν ύστερα πού βαθειά την ήδονή των φιλιών τους. Οι νέοι αυτοί δεν μπορούσαν ν' άγατηθούν με ήρεμία και μέτρο. Τόν έρωτα τόν φαντάζονταν σάν κάτι σκληρό και δύσνηρό. Η 'Αδέλα είχε βρει επί τέλους τόν άντρα που όνειροπόλούσε, τόν άντρα, για τόν όποιο θά γινόταν θυσία. Καί ο Πάολο, ο σκετεινός και άκατανή-τος Πάολο, βρόιχε τη γυναίκα που τού χρειαζότανε. Τη γυναίκα που όσο περισσότερο θά τη βασάνιζε, τόσο περισσότερο θά την άγατούσε...

Ο έρωτας είνε πάθος και μενία κάτω απ' τόν φλογερό ήλιο της Νεαπόλεως. Καί ή ψυχές ή έρωτευμένες καίγονται κάτω απ' τόν φλογερό ήλιο της Νεαπολιτάνικης άγάτης...

Μά ή καρδιά του άνδρος είνε αίνιγμα σκοτεινό και δυσκολοξή-γητο. Ο Πάολο, που ήθελε τη γυναίκα ρωμαίκα, παράφορη και ά-γρια, συγκινήθηκε έξαφνα ως τὰ τριόβαθα τού είναι του από μία άδύνατη και λεπτοκαμωμένη 'Αγγλίδα, από τόν γλωμό αυτό λουλούδι των άριστοκρατικών συλόνων του Λονδίνου, που πήγε στη Νεάπολι για να τονώσει την κλονισμένη υγεία του.

Μία μέρα, έβιχε να πάη μόνος του ένα καλάδι φρέσκα φάρια στο ξενοδοχείο, στο όποιο έμεινε και ή 'Εδιθ Χάρρισον. Η 'Αγγλίδα βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στόν έξώστη. Τό ήλικωμένο πρόσωπο του Πάολο, με τὰ μαύρα λαμπερά μάτια, τὰ κατάνιαρα σκουρά μαλλιά και τὰ δεμένα δυνατά μπράτσα του, ή νεανική ρώμη της λεβέντικης κορμίστας τας τας, συγκίνησαν βαθύτατα τη λεπτή άριστοκράτιδα. Είδε μπροστά της τη νεότη και τη δύναμη προ-σωποποιημένη... Κάλεσε κοντά της τόν Πάολο, τόν ρώτησε από πού ήταν και πώς

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Τ' Απομνημονεύματα του Θεόδ. Δηληγιάννη. Τι διηγότανε στους φίλους του. 'Ο μικρός φουστανελλής που υπεδέχθη στὸ Ναύπλιο τὸν 'Οθωνα. Πῶς ὁ Θεόδ. Δηληγιάννης ἐφόρεσε «φράγκικα». Τὸ τέχνασμα τῶν φίλων του. Μία συνομιλία τοῦ Δηληγιάννη μετὰ τὸ Λευδοβίκο τῆς Βαυαρίας. 'Ο πατέρας γιὰ τὸν ἐξορίστω γιου του. 'Ο Δηληγιάννης στὸν τάπητα τοῦ 'Οθωνος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ἀείμνητος Θεόδωρος Δηληγιάννης — πού ὁ ἀνδριάς του στολίζει ἀπὸ ἡμερῶν τὸν περίβολο τῆς Βουλῆς — εἶχε σκοπὸ, μετὰ τὸν ἄτυχον πόλεμο τοῦ 1897, νὰ συγγράψῃ τ' ἀπομνημονεύματά του.

Στοὺς φίλους του, ποὺ εὐχνοῦσαν στὸ σάβανό του τῆς δόξης Γ' Σεπτεμβρίου, διηγότανε διάφορα χαριτωμένα ἀνέκδοτα τῆς ιδιωτικῆς καὶ πολιτικῆς του ζωῆς, τὰ ὁποῖα ἐσκότεινε νὰ περιλάβῃ στ' ἀπομνημονεύματά του.

'Ο Θ. Π. Δηληγιάννης ἔζησε καὶ παρακολούθησε ὁλόκληρη τὴ νεότερη 'Ελληνικὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Βασιλείου 'Οθωνος στὴν 'Ελλάδα, ὡς στὴν ἡμέρα ποὺ ἐπερθε δολοφονημένος στὴ θέσι ποὺ στήθηκε τὴν ὁρμή του. Εἶχε λοιπὸν μὲς στὸν ὅλον τὴν εἰκόνα τῆς ἀναγεννηθείσης 'Ελλάδος, καὶ ἐπειδὴ ἔγραφε μ' εὐκολία καὶ χάρι, ἐπειδὴ ἐπιτοναγινίστηκε στὴν πολιτικὴ κίνησι τῆς χώρας, τ' ἀπομνημονεύματά του θὰ ἦσαν πολὺτιμα ἀπὸ κάθε ἀποψη. Ἐπειτα ἐχορηγίστηκε πρεσβευτὴς τῆς 'Ελλάδος στὸ Παρίσι, στὴν ἀσκή τῆς δεύτερης Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπεσταλτὴ πρεσβείας τῆς Βασιλείας τοῦ Βερολίνου Συνέδριον, ἦρθε σ' ἐπαφὴ καὶ σχέσεις μετὰ πολλὰ διάσημα πρόσωπα τῆς Ἑυρώπης καὶ ἐπομένως ἡ περιγραφὴ τῶν συγγενῶν του, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν εἰσέτι τὰ χειρόγραφα τοῦ ἀνέκδοτου.

'Ο Δηληγιάννης διηγείτο συχνὰ στοὺς φίλους του πολλὰ ἀπὸ τὰ χαριτωμένα καὶ νόστιμα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα ἐσκότεινε νὰ συμπεριλάβῃ στ' ἀπομνημονεύματά του. Ἐνὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα εἶνε καὶ τὸ σχετικὸν μετὰ τὴν περιγραφή τοιχογραφίας τοῦ Βασιλεῦς Λουδοβίκου. Ἐκεῖ, στὴν Παναθηναίαν τοῦ Μονάχου, ποὺ παριστάνει τὴν εἰσοδὸ τοῦ Βασιλέως 'Οθωνος στὸ Ναύπλιον. Πλήθος ἀγωνιστῶν ὑποδέχεται τὸν 'Οθωνα, καὶ ἕνας νεανίσκος φουστανελλοφόρος, ἀνεβασμένος σὲ μιά παλὴν μαμαρενίαν βροῦση κρατεῖ κλάδο φοίνικος. Λοιπὸν, ὁ Δηληγιάννης διηγότανε μετὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅτι ὁ Εὐκρινέζος ἀγωνιστὴς τῆς τοιχογραφίας νεανίσκος ἦταν αὐτός. 'Η ἀναμνήσεις του λοιπὸν ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Διηγότανε τὴν ἀφῆσι τῆς 'Αμαλίας, πῶς ἦρθε νύμφη ὁραία στὰς 'Αθήνας καὶ πῶς αὐτὸς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς τῆς μετοχῆς τότε πρωτεύουσας κατέβηκαν στὸν Πειραιᾶ ἔμπροσθεν, ἄλλοι σὲ ἄλογα καὶ ἄλλοι σὲ γαϊδουράκια νὰ ὑποδεχθῶν τὴν Βασίλισσάν τους, ἡ ὁποία τοὺς ἔκανε ἀγαθαίματη ἐντίπνοση.

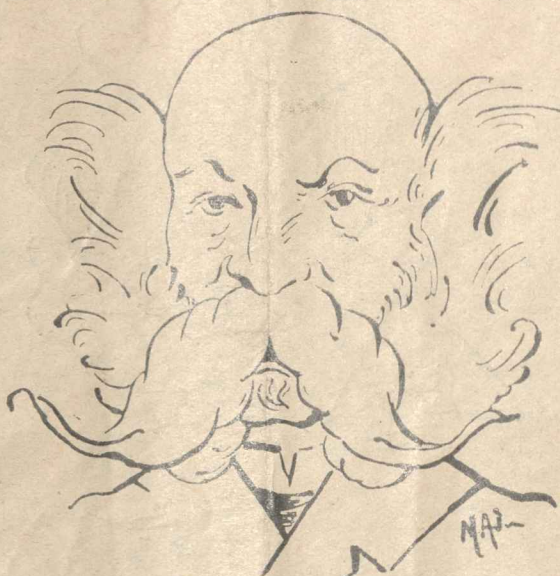
Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Δηληγιάννης, νεώτατος ἀκάδη, κατοικοῦσε σ' ἕνα μικρὸν δωμάτιο, στοὺς 'Αέθριδες, μαζὺ μετὰ τὸν ἑαδερφὸν τοῦ Βασίλειου Κάββα, πληρώνοντας μισὸ νοῖα ὁ καθένας. Διηγότανε λοιπὸν ὁ Δηληγιάννης, μιά νόστιμη σκηνὴ ποὺ συνέβη στὸ δωμάτιο αὐτό, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔβγαλε γιὰ πάντα τὴν φουστανελλίαν, τὰ κομάρια τοῦζούνα καὶ τὸ ἀσημέντιον μείντανον ἐλίκου, γιὰ νὰ φορέσῃ παλαιοῦ.

'Ο Δηληγιάννης δὲν ἤθελε νὰ βγάλῃ τὴν ἐθνικὴ φορεσιά. Ἦταν τόσο χαριτωμένος νέος μετὰ τὸ ὥραίο του ἔνδυμα, ποὺ ταίριαζε στὸ λιγερὸ τοῦ κοριμίου...

Ἀλλ' ὁ ἑαδερφὸς τοῦ Δηληγιάννη Κάββας καὶ ἕνας φίλος του ἐθεοοῦσαν τὴν φουστανελλίαν ὡς ἀναχρονισμὸν καὶ εἶχαν αποφασίσει νὰ βάλουν τὰ φράγκικα. Γιὰ τ' ἀναγκάσουν λοιπὸν τὸν Δηληγιάννη ν' ἀκολουθῇ καὶ αὐτὸς τὴν μόδα, ἐκάρωσαν τὸ ἀκόλουθο τέχνασμα:

Στὸ ράφτι ποὺ ἐκτελεῖσαν τὴν φράγκικὴν φορεσίαν, παρὰ γαλάν καὶ ἕνα κοστούμι καὶ γιὰ τὸ φίλον τοῦ, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἔξω, ἀπὸς προτίμησιν ὁ ράφτης κατέκρινε νὰ πῶν καὶ τοῦ Δηληγιάννη τὰ μέτρα, μετὰ τὴν ἐπιβεβαίωσιν. Ὅταν ἡ φράγκικὴ φορεσίαν ἐτοιμάσθησαν καὶ ὁ ράφτης τὴν ἔφερε στὴν κομὴν τοῦ κατωῦ, ὁ Δηληγιάννης κοίταξε ἑξοικιστὸς... Ὁ φίλος του ἐπῆρξε τότε τὴν φουστανελλίαν καὶ τὰ τοῦζούνα του καὶ τῶστελλον σὲ μιά θέα του, ποὺ ἦταν καὶ αὐτὴ μνημένη τῆς μικρῆς συνομοσίου...

Ὅταν ὁ Δηληγιάννης ἐξῆλθε, βόρκε κοντὰ τὸν κατωφυροσπασμένον εὐρωπαϊκὸν κοστούμι. Συγχρόνως εἶδε νὰ παραινάζονται μπροστά του καὶ οἱ δύο φίλοι του σὰν παραινῶντες φηγοῦνται. Ζήτησε τότε τὴν ἑλληνικὴν του φορεσίαν καὶ δὲν τὴν εὗρε ποθεν. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ φορέσῃ καὶ αὐτὸς τὸ φράγκικον κοστούμι.

'Ο Θεόδ. Δηληγιάννης (ἐκτίσσις τῆς ἐποχῆς)

— Καὶ ἰδοὺ πῶς, διηγότανε λέγοντας ὁ Δηληγιάννης, ἀπὸ τῆς οὐσίας 'Ελλῆνα διὰ μίας φράγκικης, χάρις στὸν κύριο Βασίλειον Κάββα!

Ἀπὸ τῆς ἀγαπητῆς ἀναμνήσεως τοῦ Δηληγιάννη ἦταν καὶ μιά συνομιλία του μετὰ τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκον (τὸν πατέρα τοῦ 'Οθωνος), μετὰ τὴν ὁποία κλείνεται ἡ εἰσαγωγή καὶ μεγάλῃ σιγῇ τοῦ Λουδοβίκου πρὸς τὸ ἔθνος μας. Διηγότανε λοιπὸν, μιά ἡμέραν τοῦ 1904, τὰ ἐξῆς ὁ Θεόδ. Δηληγιάννης:

— Δὲν ὑπῆρξε μετὰ τὸν συνιστῶν τοῦ 62, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ 'Οθωνιστὴς θὰ μπορούσαν νὰ πῶν ὅτι ἦμουν ἐκ τῶν ἰδίων των. Παῖλοι προσεπλάσαν νὰ με συμπαράσχουν στὸ κίνημα, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώσουν. Διαρκῶς ἔλεγα ὅχι.

— Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ, μοῦ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω μετὰ τὸν πατέρα τοῦ 'Οθωνος, καὶ ἀκριβῶς περὶ τῆς ἐξέσεως τῆς πρώτης τῆς 'Ελλάδος Βασιλείας.

— Ἦμουν τότε πρεσβευτὴς παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων Ναπολέοντος τοῦ Γ', ὅταν ἐβίβασε στὸ Παρίσι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ, ἑξοικισμένος στὰς Ἀνάκτορα ἐκεῖνα, ὅπου, λίγο προηγουμένως, εἶχε φιλοεξηγηθῇ καὶ ὁ Τσάρος 'Αλέξανδρος ὁ Β'... Ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Αὐτοκράτορα Φραγκίσκον 'Ιωσήφ, ὅταν στὸν ἀντιθάλαμον μοῦ εἶπαν νὰ περιμένω μιά στιγμὴ, διότι τὴν ὥραν ἐκεῖνη ὁ Αὐτοκράτωρ συνομιλοῦσε μετὰ τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκον. Ἐπερίμενα λίγο, καὶ πράγματι ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ἐβῆκε ἀπὸ τ' ἀνακτορικὰ δωμάτια. Δὲν ἦμουν μόνος στὸν ἀντιθάλαμον καὶ ὡσεὶ γὰρ ὅτι μετὰ ἀπορία μοῦ εἶδα τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας, ὁ ὁποῖος ἔφερε μαῦρον ἔνδυμα, νὰ διεσπίνετο πρὸς ἐμέ.

— Ἐλθετε 'Ελλην; καὶ ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Μεγαλειότης, ἀπήντησα ἐκπληκτικῶς. Ἀλλὰ πῶς με ἀναγνώρισατε;

— Ἀπὸ τῆς στολῆς. Καὶ εἰσθε πρεσβευτὴς τῆς 'Ελλάδος;

— Μάλιστα, Μεγαλειότης.

— Καὶ ὀνομάζεσθε;

— Δηληγιάννης, ἀπήντησα.

— Γνωρίζω! Γνωρίζω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὅτι πε ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος. Ἐχω πολλὰ νὰ πῶ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εὐκαιρῶ.

Ἐλάτε αὐριο στὴ 1 1/2 μ. π. νὰ προσηγορευοῦναι στὸ ξενοδοχεῖο 'Εμπριστόλ, ὅπου καὶ τοῦτο.

Μὲ ἑχαίρετε καὶ ἔρνε.

Τὴν ἄλλη μέραν, ἐπῆγα στὸ ξενοδοχεῖο 'Εμπριστόλ, καὶ ἐπροσηγορευοῦναι μετὰ τὸν Βασιλέα Λουδοβίκον.

Ἐπῆγα πολλὰ γιὰ τὴν 'Ελλάδα, καὶ ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ἐφαίνετο πολὺ ἐνδιαφερόμενος γιὰ μᾶς τοὺς 'Ελληνες.

Κατὰ τὰ φρούτα, ἐντελῶς ἐξαφνικὰ, μοῦ εἶπε:

— Θὰ σὰς ἐκμισθώσω καὶ, τὸ ὅποιον ἴσως σὰς φανῇ ἀνέμοιο, γιὰτὶ ἴσως ἀντιβαίνει στὸ φίλτρο ποὺ κάθε πατέρας ἀρεῖται νὰ αἰσθάνεται γιὰ τὸ παιδί του... Προέκειται γιὰ τὴν ἐντίπνοση μὲ τῆς ἐξέσεως τοῦ γιου μου. Δὲν ἐσοχημίσαι ἀκόμη ἀκριβῆ ἰδέαν ἐκ καλὰ ἢ κακὰ ἔκαμαν οἱ 'Ελληνες ἐξοστάντες τὸν Βασιλέα τοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἀδικῶ... Ὑπῆρξε λάτρη τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδος. Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς θεομώτρους τοῦ 'Αγῶνος σὰς θαυμαστάς. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπέστειλα μετὰ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνειαν τὸ γιό μου νὰ συντελέσῃ στὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐνδοξοῦς χώρας σας... Ὁ γιός μου ὅμως ἐδῶκε ἀπὸ τὴν χώρα στὴν ὁποῖαν ἐκλήθη νὰ βασιλεύσῃ. Ἀρᾶς ἔσφαλε αὐτὸς στὴ διαχείρισιν τῆς ἐντολῆς τῆς ὁποῖαν ἀνέλαβε; Δὲν γνωρίζετε ἀκριβῶς; Ἀλλ' ἐπίσης δὲν ξέρω ἂν οἱ 'Ελληνες ἐσφαλάν ἐξοστάντες τὸν 'Οθωνα.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, δὲν θὰ πάρω οὔτε στιγμὴν ν' ἀγαπῶ τὴν 'Ελλάδα. Καὶ σὰς παρακαλῶ, χάρις Δηληγιάννη, νὰ διακονήσετε ἐκεῖ πέρα, ὅτι σὲ κάθε περιστάσει μποροῦν ν' ἀποτείνωνται σὲ μένα τὴν βεβαίωσιν ὅτι θὰ κάμω ὅτι δύνανται γιὰ νὰ ἀφελῶνται τὴν χώρα σας!

Ἀυτὰ, ἐτελείωσε λέγοντας ὁ Θ. Δηληγιάννης, μοῦ εἶπε διακριτικῶς ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος στὸ Παρίσι. Καὶ ὅταν ἐπῆγα στὸ Μόναχο, ἐπροσηγορευοῦναι συγχινήμενος τὸν πάτερ τοῦ Βασιλέως 'Οθωνος.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μονάχα δοκὶ δὲν ἀγάπησαν δὲν ἐννοίωσαν τὸ δυνατὸ μεθύσει τοῦ φίλου, τὴ γλῶσσαν τοῦ φτάνει ὡς τὰ κατὰβῃ τῆς καρδίας καὶ ὡς τοῦ ἐργαζομένου τοῦ κέντρο, τὸ μέλι τοῦ ποὺ γεμίζει τὴς φλέβες, τὴν φωτιά τοῦ ποὺ καίει καὶ φλογίζει, τὴν μουσικὴν τοῦ ποὺ ἤχει στ' αὐτὰ γιὰτὶ γοητεία, τὸ ἄρωμα τοῦ, τὸ ἄρωμα καὶ τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ φίλου, ποὺ θινύει τὴς πνοῆς τῶν ῥόδων καὶ τῶν γιασεμίων...

Κι' ὅσα τὰ χεῖλη τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Λίνας μένανε ἐνωμένα, τὰ χεῖλη τοῦ σκόρπισαν ἀπᾶν καὶ ῥάθυμα χάρια πάνω στὰ χάρια, χόρταινε ἡ παλὴν τὴ γλῶσσαν τῆς καρτῆς, στ' αὐτὰ τοὺς κελαδοῦσαν τρελλὰ πονιά, στὰ μάτια τοὺς ἀπλώνει ἡ ἀποθνήσκουσα πορφύρα τῆς φλογος τῆς, τὰ στήθη τοὺς τρακίζων καὶ φουρτούναζαν ἡ καρδιὴς τοῦς...

— Γιώργο, ψιθύρισε τώρα ἡ Λίνα, μόλις μπορώντας νὰ μιλῇ, μετὰ τὴν οὐσιμὴν καὶ τρεμμένην, Γιώργο, σ' ἀγαπῶ!...

— Κι' ἐγὼ, ἀγάπη μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, ἀγαπημένε μου. Ἀντὶ τούτου...

— Πάρε με μαζὺ σου... Δὲν θές, Γιώργο;

— Μ' εἶπες τὴν ψυχὴν, ἀγαπημένε μου.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιώργο. Ναί, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω περὶ μακριὰ σου. Τὸ μαρτυροῦμαι ἐνὶ μεγάλῳ. Σ' ἀγαπᾶσαι ἀπ' τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ σε εἶδα. Μὰ ντρέπομαι νὰ τὸ δεῖξω. Κι' ἐξοῦθα τὸ αἰσθημὰ μου στὰ κατὰβῃ τῆς ψυχῆς μου...

Ἡ Λίνα σταμάτησε μιά στιγμὴν, ἀνιστένευε καὶ συνέχισε:

— Ὡς ποὺ κατὰβῃ πῶς σ' ἀγαποῦσε ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ Λίτσα. Ὡς ἂν ἤξερες, ἀγάπη μου, πόσο με σπάραινε αὐτὸ!... Σ' ἀγαποῦσα, σ' ἀγαποῦσα τρελλὰ καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ σὲ κανένα.

— Ἀγάπη μου!...

— Ναί, Γιώργο... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ, σ' ἔλεπα ν' ἀγαπᾶσαι μόνον ἄλλην. Κι' αὐτὴ δὲν ἦταν καμιά ξένη. Ἦταν ἡ ἀδελφὴ μου ποὺ τόσο τὴν συμπαθοῦσα...

Ὁ Βρανᾶς θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Μὴν τὰ σκέφτεσαι περὶ αὐτὰ, ἀγαπημένε μου, εἰς τὴν Λίνα. Ἐπειτα, δὲν ἀγαποῦμαι πραγματικὰ μετὰ τὴν Λίτσα. Ἡ σχέση μας ἦταν ἀπλῶς φιλική.

— Φιλικὴ; ψιθύρισε ἡ Λίνα.

— Ναί, μικροῦλα μου. Φιλικὴς, ἀλλὰ λιγὴν πό θερμῆς. Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

Ἡ Λίνα κούνησε λιγνυμένα τὸ κεφάλι της.

— Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, εἶπε. Μὰ ὅχι, ὅχι, δὲν γινώσκω ἐγὼ. Ἀγαποῦσε τὴν Λίτσα καὶ ἡ Λίτσα σ' ἀγαποῦσε. Κάποτε μιά θύνα καὶ μὴν...

— Δὲν με πιστεύεις λοιπὸν, Λίνα; Δὲν θές νὰ πιστέψης πῶς καὶ ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα καὶ δὲν παλινῶσα νὰ φανερώσω τὸ αἰσθημὰ μου;

— Ἀλήθεια, Γιώργο;

— Σοὶ τ' ὁρᾶζομαι, Λίνα.

— Ὡς ἂν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένη με κάνουν τὰ λόγια σου καὶ πόσο με παρηγοροῦν. Δὲν θάθελα ποτέ, μὰ ποτέ, νὰ πληγώσω τὴν Λίτσα, νὰ τὴν κάμω δυστυχισμένην, γιὰτὶ τὴν λατρεύω... Μόνη τῆς ὕπαρχεσθε ὅταν με εἶδε νὰ κλάω καὶ ἔμαθε τί μοῦ συμβαίνει. Δὲν ξέχω καὶ πόσο... Μπορεῖ καὶ νὰ προσποιηταί. Ὅταν φρενέ, θάταν τρομερὸ νὰ ὑποσέη πρὸς χάριν μου. Σὺ τὸ ξέρεις καλύτερα αὐτό, Γιώργο. Ἐπὶ ξέρεις τὴν καρδίαν τῆς. Πιὲς μου, δὲν ἐκάνω κακὸ στὴν Λίτσα φανερόνως τὴν ἀγάπην μου γιὰ ἐσένα;

— Ὅχι, ἀγαπημένε μου.

— Μοὶ τ' ὁρᾶζομαι, Γιώργο;

— Σοὶ τ' ὁρᾶζομαι στὴν ἀγάπην, στὴ μεγάλη ἀγάπην ποὺ νοιώθω γιὰ ἐσένα!...

Ἡ Λίνα ἄφρονε ἕνα ξεφώνητό εὐτυχίας καὶ ῥίχτηκε πάλι στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν ἐσπάρει πάνω στὸ στήθος τῆς καὶ εἶπε:

— Τώρα εἶμαι ἡσυχῇ... Τώρα εἶμαι εὐτυχισμένη. Πολὺ εὐτυχισμένη... Μὰ δὲν μπορῶ ὥσπου νὰ ζήσω περὶ μακριὰ σου, χωρὶς σου.

Γιώργο, σὲ παρακαλῶ, πάρε με μαζὺ σου... Ὁ Θεὸς ἀκούσθησον παντοῦ...

Τὸ φλογερὸ αἰσθημὰ τῆς γιὰ τὸν νέο, τὴν ἔκανε νὰ παραλογίζετο καὶ νὰ ζητᾷ πράγματα

ἐξωφρενικά. Εἶχε ζαλιστεῖ, εἶχε μεθύσει ἀπὸ εὐτυχία. Ἦσαν ἰκανὴ τὴ στιγμὴν αὐτὴ γιὰ κάθε τρελλία.

Ὁ Βρανᾶς τὸ καταλάβαινε αὐτὸ καὶ ἐννοίωθε εἰλικρινῇ συγκίνησι, μὲς στὴν πόσῃ ἀγάπῃ, στὸ τόσο πάθος τῆς νέας. Δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς ἀρνήσῃ τίποτε. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν παρῶν. Κι' ὅταν ἡ Λίνα τοῦ εἶπε, σφίγγοντάς τον ἐπάνω τῆς, πῶς δὲν μπορούσε νὰ ζήσει περὶ μακριὰ του, τῆς ἀπάντησε:

— Θὰ κάμω ὅτι θές ἐσύ, ὅτι μοῦ ζητήσεις, πολυαγαπημένε μου.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιώργο, σ' εὐχαριστῶ!... Δὲν ξέρω ὅσοτόσο τί θέλω καλὰ—καλὰ, δὲν ξέρω τί ζητῶ. Ὁ πόθος μου εἶνε νὰ μὴν σ' ἀποχωρισθῶ περὶ ἀπ' τὴν στιγμὴν αὐτὴν. Πάρε με μαζὺ σου, Γιώργο...

Ὁ Βρανᾶς τρώμαξε.

Τὸν γοήτευε, ἀλλὰ καὶ τὸν τρώμαξε ὁ φλογερὸς ἔρωτας τῆς Λίνας.

— Τί σκέφτεσαι, ἀγαπημένε μου; ῥώτησε ἡ νέα. Δυστάσεις; Δὲν θές νὰ με πάρῃς μαζὺ σου; Δὲν θές νὰ μὴ χωρισθῶμε ποτέ περὶ; Πιὲς μου...

Μίλησε μου, Γιώργο. Κοιμήσου ἀπ' τὰ χεῖλη σου...

— Θέλω ὅτι θές καὶ σὺ, Λίνα μου.

— Νὰ φύγουμε! εἶπε ἔξαλλη ἡ νέα.

— Νὰ φύγουμε, ἀγάπη μου.

— Τώρα ἀμέσως, Γιώργο.

Ὁ Βρανᾶς κόμπησε. Ποθοῦσε τὴν Λίνα, ἦταν καταγοητευμένος μετὰ τὸν ἔρωτά της, ἀλλὰ θὰ ἦταν γκάφα νὰ κἀνὴν μιά τέτοια ἀπερισκεψία. Θὰ προκαλοῦσε, στὰ καλὰ καθομιμένα, ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο.

Ὅχι, δὲν τὰ εἶχε σχεδιάσει ἔτσι τὰ πράγματα αὐτός. Ἐσπερε νὰ καθυστερήσῃ τὴν Λίνα, νὰ τὴν κἀνὴν νὰ σκεφτῇ πὺς λογικά. Καὶ τῆς εἶπε:

— Ποθὼ καὶ ἐγὼ, Λίνα μου, νὰ μὴ χωρισθῶμε περὶ. Μὰ θὰ κάνουμε ἀνόνητα νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ τὴν στιγμὴν. Σκέψου τὴν μαμά σου, τὴν Λίτσα, σκέψου τὸν πατέρα σου... Λίγη ὑπομονὴν, χρεῖζεται, γλυκειά μου Λίνα, καὶ ὅλα θὰ γίνωνται ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦμε... Θὰ ἦταν προδοσία γιὰ τὴν καὶνὴν τὴν Λίτσα, ἕνα τέτοιο φέροισμα...

Στὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ ὁποία εἶχε θυσάσει γι' αὐτὴν τὸ αἰσθημὰ τῆς, ἡ Λίνα συνήθε κάπως.

Μὰ ὁ ἔρωτάς τῆς ἦταν μεγαλειότερος, φλογερότερος ἀπὸ κάθε ἄλλο αἰσθημὰ. Ἐσπερε βέβαια νὰ μὴ λιπήσῃ τὴν Λίτσα, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀλλάξουν τὸ πρόγραμμά τους. Μεσολάβησε ἔτσι λίγον στιγμὸν σιωπῆς.

Τέλος ὁ Βρανᾶς εἶπε στὴν Λίνα:

— Ἀκούσε, ἀγαπητέ μου. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ μιλῶμε στὴν μαμά σου. Καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ φέρῃ καμμιὰ δυσκολία στὴν ἐνωσὶ μας...

Ἡ Λίνα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

— Δὲν τὸ βρίσκεις σωστὸ, ἀγάπη μου; Κι' ὅμως εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος, συνέχισε ὁ Γιώργος.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

..... Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΧΤΥΠΟΥΣΕ... ..

ΙΜΑΙ άνθρωπος νευρώς κι' ήμουν πάντα τέτοιος. 'Αλλά αυτό δεν σημαίνει, ότι είμαι και τραλός. 'Η άρρώστια αυτή αντιθέτως — αν υποθέσουμε πως είναι άρρώστια — έκαμε πιο όξεια την αντίληψή μου και πρό πάντων εξελίχθηκε την άσχημη. 'Η ανρίβεια και ή άταραξία, με την οποία θα σάς διηγηθώ τα παλαιά, έλπιώ να σάς πείσουν πως είμαι λογικότερος απ' τον καθένα.

Μου είνε αδύνατο να καθορίσω πως προσεήλθε στο νου μου ή ιδέα του φόνου. Μιά κι' ήρθε όμως, έλασα πιά και την ήσυχία μου και τον ήπιον μου. Τό έγκλημα που διέπραξα, δεν είχε άσχημη ούτε τό συμφέρον, ούτε τό μίσος. 'Απεναντίας μάλιστα μπορού να πώ, ότι τ' αγαπούσα τό φτωχό εκείνο γεροντάκι, τό θύμα μου, γιατί ούτε μ' ενόχλησε ποτέ, ούτε θέλησε να πάρη τό χρημάτά μου.

Η μόνη ατία του κακού ήταν τό άριστερό του μάτι, τό όπιο, άσπρουδερό και σταχτερό όπως ήταν, έμοιαζε με μάτι θύμου. Κάθε φορά που διευθυνόταν επάνω μου, τό αίμα μου πάγωνε απ' τή φρίκη κι' ή άγωνία μου έφτανε σέ τέτοιο σημείο, ώστε στο τέλος άποφάσιζα να λυρωθώ με κάθε τρόπο απ' αυτό τό καταραμένο βλέμμα.

Με περνούσε γιά τραλλό; 'Αλλά οι τραλλοί δεν έξουν τί κανόν. 'Εγώ όμως στην προετοιμασία και στην πραγματοποίηση του φόνου έδειξα μια πανουργία και μια προνοητικότητα, που δεν την έχουν ούτε οι λογικοί. 'Όλη την εβδομάδα, που προηγήθηκε απ' τό φόνον, φέρθηκα στο γέρο με έξαιρετική περιποίηση και φιλοφροσύνη.

Κάθε νύχτα, κατά τό μεσάνυχτα, άνοιγα, χωρίς θόρυβο, την πόρτα της κρεββατοκάμαράς του και τρίωννα μέσα, κρατώντας στο χέρι μου τό κλεφτοφάνερο μου. Αυτό τό έκανα με τόση προφύλαξη, ώστε πολλές φορές έώδευα μισή ώρα γιά να περάσω τό κεφάλι μου από τό άνοιγμα της πόρτας.

Έπειτα άνοιγα τό φανάρι μου, άργά-άργά και με μεγάλη προσήλαξη γιά να μην άκουστή ούτε τό παραμικρότερο τριέμιο, τόσο μονάχα, όσο έφτανε γιά να βγώ, μιά άδυνατη άγτίδα φωτός, την οποία κατέβηννα επάνω στον κοιμισμένο.

Αυτό τό έκανα κατά συνέχεια επί έφτά νύχτες. 'Εκείνος όμως είχε πάντα κλεισμένα τό μάτια του και ό οίκτος μ' έμπόδιζε να έκτελέσω την άπόφασή μου. Τί μου έφταιγε άλλωστε ό ίδιος; Δεν έμυσούσα αυτόν, αλλά τό άποτρόπαιο εκείνο βλέμμα του.

Την όγδοη νύχτα άνοιξα την πόρτα με μεγαλύτερη άκονα προσήλαξη. 'Ο μικρός όροδεύτης του ρολογιού δεν κινείται περισσότερο άργά απ' όσο κινώμουν εγώ τότε. 'Η άταραξία μου και ή επιτηδεύτης μου ήταν τόση, ώστε από τό χαρά μου χαμογέλασα κι' άρρησα μια μικρή κραυγή θριάμβου.

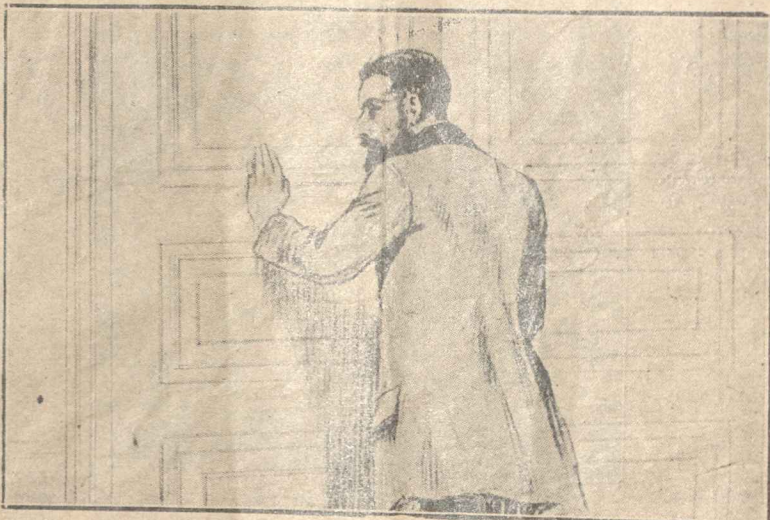
Φαίνεται, ότι την κραυγή αυτή την άκουσε ό γέρος, γιατί τον είδα να μετακινείται στο κρεβάτι του, σαν νάχε ξυπνήσει. Αυτό όμως δεν ήταν λόγος γιά να φύγω, αφού τό δουμάτιο ήταν σκουρενότερο από πάρι κι' αφού ήταν αδύνατο να διακρίνη από τη θέση του τί συνέβαινε στην πόρτα, την οποία εξακολουθούσα να σπρώχνω, αλλά με άργότερες κινήσεις.

Είχα χάσει ήδη μέσα τό κεφάλι μου, όπως πάντα, κι' έτοιμαζόμουν ν' άνοιξω τό κλεφτοφάνερο, όταν τό μεγάλο μου δάχτυλο γλύσισε στην κλειδαριά και προσένησε έναν έλαφρό κρότο. 'Ο γέρος όμως τον άκουσε, γιατί άμέσως σηκώθηκε, κάθισε επάνω στο κρεβάτι του και φώναξε:

— Ποιος είναι;

Δεν άπάντησα, φυσικά, στην ερώτησή του και έμεινα έντελώς άκίνητος επί μια όλόκληρη ώρα. 'Αλλά κι' ό γέρος απ' την άλλη μεριά, δεν φαινόταν άποφασισμένος να ξαναπαράσση. Καθόταν επάνω στο κρεβάτι του κι' είχε τό ατί του τεταμένο άνήσυχου, άταράχτα, μιά σάν' έμένα.

Σέ κάποια στιγμή άκουσα έναν έλαφρό άναστεναγμό, ό οποίος δέκονε τή φοβερή σιγή κι' ό οποίος ήταν, χωρίς άλλο, άποτέλεσμα θανατικού φόβου. Αυτό τό συμπεράνω, γιατί κι' από τό δικά μου τό στήθη είχε βγει πολλές φορές ένας τέτοιος βραχνός κι' ύποκοφος ήχος, ενώ άγρυπνούσα κι' έτρεμα κατά τό μεσάνυχτα. Μάντεψα λοιπόν, χωρίς δυσκολία, πόσο ύπόφερε αυτός ό δυστυχισμένος και, μολο-

— Άνοιγα, χωρίς θόρυβο, την πόρτα της κρεββατοκάμαράς του και τρώωνα μέσα...

(Άπομνημονεύματα ενός τραλλού)

νού ήμουν άποφασισμένος να τον σκοτώσω, ή καρδιά μου αίσθαναν όλο το γι' αυτόν.

Ήξερα πολύ καλά, ότι εξακολουθούσε να μένη ξύπνιος εξ αίτιας του πρώτου κρότου που τον είχε ξυπνήσει από μιάς ώρας. Μπορούσα μάλιστα να καθορίσω και ποιές σκέψεις έτάρασαν τό μυαλό του στην άρχή της πεί: «'Ο άνεμος άγχη σφυρηλή στην καπνοδόχο... Κάποιος πονηρός θα πέλασε κάτω απ' τό κρεβάτι μου... Θάνατος ή λημνα γρήγορα...».

Όλες όμως αυτές τις εικασίες του κακού προσπαθούσε να τις κέμει πιστευτές. 'Ο θάνατος τον είχε πληρώσει και τον άγριζε πιά με τις κατ'ήμενες φταρούγες του. Κυριευμένος απ' αυτό τό προσδόκημα, ούτε έβλεπε, ούτε άκουγε τίποτε ό δυστυχισμένος, μέσα στη σιωπή και τό σκοτάδι του δωματίου, ενώ παρ' όλα αυτά αίσθανόταν καθαρά την παρουσία του φονιά.

Άφου έμεινα κι' εγώ άκίνητος άρκετή ώρα άκόμα, χωρίς να τον άκούσω να ξαναπαράσση, άποφάσισα ν' άνοιξω τό κλεφτοφάνερο, με τις συνθηματικές μου πάντα προφυλάξεις, όπως έξετίδησε απ' αυτό μια λεπτή σαν κλωστή άράχνης άγτίδα φωτός, μιά άγτίδα που έπεσε όλοσκι επάνω στο μάτι του γέρον!

Μάλας είδα τό μάτι αυτό με τό άπαισιό άσπράδι του και τό ξεθαλασμένο γλαυκό χρώμα του, έγινε έξω φρενών. Θεέ μου, πόσο τί μυσούσα τό μάτι αυτό!...

Αυτή τή στιγμή συνέβη κάτι που έσείε θα τό άποδώσετε στην τραλλία μου και που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ένα έλαφρό φωνήσιμο των αισθητήσων μου. 'Η άσκή μου γέμισε έξαρνα από ένα ύποκοφο και συνεχή ήχο σαν ρολογιού που είνε τυλιγμένο με βαριά.

Αιτός ό ήχος που πηγαυνοερχόταν, δίχως άλλο, από την κρηά του γέρον! μ' έξήγρισε, μ' έξαγρίωσε, μ' έκαμε άλλον άνθρωπο. Η παραφορά μου άμέσως διέλασε.

Όταν τό γενναίο σερπεντιώ που άκούει τον κρότο πύτηνάνον και όρμα άεράτης προς τή μάχη.

Εν τούτοις κατόρθωσα να σηκαστήσω άκόμα κάποιον τον έπαι μου, προσπαθώντας να διατηρήσω άκίνητο τό κλεφτοφάνερο, που έποιον τό φως εξακολουθούσε να πέφτει πάντα επάνω στο άπαισίο μάτι του γέρον. 'Αλλά και τό χροποκάρδιο του γέρον, όσο περνούσαν τά δευτερόλεπτα, γινόταναν ό κόνια δυνατώτερα, έξ αίτιας τω φόβου του, βέβαια.

Είπα ότι είμαι ύπερβολικά νευρώς. Φανταστήτε τώρα ποιά ήταν ή θέση μου, τή στιγμή που έκοινα μέσα στη φοβερή εκείνη σιωπή του μεσωνυχτιού τους άλλωσους αυτούς ήχους. 'Εβλίστα πιά δικιά μου, γιά να μείνω άκίνητος λίγες στιγμές άκόμα, αλλά οι χτύποι γινόταναν άόσων πιά δυνατοί, σαν να κόντενε γιά γρή κομμάτια ή καρδιά του γέρον!...

Τότε μ' έπιασε ένας παράξενος φόβος μήπως τά χτυποκάρδια απ' κάθε διαπύχο και μούδωσε όλο τό θάρρος που μούλειπε.

Ένα άπελπισμένο ούχλιασμα έξέφυγε απ' τό λαρύγγι μου, άνοίξε τό φανάρι μου κι' έωρησα μέσα στο δωμάτιο.

Ο γέρος δεν πρόφτασε να βγάλει, παρ' ό μόνάχα μια κραυγή, γιατί άμέσως τον έφριξα κάτω απ' τό κρεβάτι και τον έπνεξα, κοινοφρόντας επάνω του όλα πά σπρώματά του.

Ένα χαμόγελο άκαυτοφρέσεως άνήθε τότε στά χείλη μου, αν και εξακολουθούσα, γιά λίγες στιγμές άκόμα, ν' άκούω τους χτύπους τής καρδιάς του θύματος μου. Οι χτύποι όμως αυτοί δεν ήταν πούρα τόσο δυνατοί, γιά ν' άκουστούν κι' από τους γείτονους. Σέ λίγο μάλιστα έπαψαν άλωσδιόλου.

Τότε σήκασα από κάτω τό σπρώματά και βρήκα επί τέλους τό γέρο νεκρό. 'Η καρδιά του ήταν πιά σιωπηλή και τ' άσπρωλάζο μάτι του σβυσμένο...

Αν έμμένετε άκόμα να με περνώτε γιά τραλλό, θα σάς διηγηθώ τί έκαμα έπειτα, γιά να κρύψω τό πτώμα, κι' έλπίζω να σάς πείσω γιά τή λογικότητά μου. Έπειδή ή ώρα περνούσε, ήμουν ύποχρεωμένος να ένεργήσω γρήγορα, αλλά ό,τι έκανα, τό έκανα με σιωπή και άκρίβεια και με άταραξία.

Πρώτα-πρώτα έκοινα τό κεφάλι, τά χέρια και τά πόδια του πτώματος. Έπειτα ξεκάρφωσα τρία συνόδια απ' τό πάτωμα, έφρα-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μπέρναρντ Σω κι' ό κινηματογράφος. Τό πάθημα του 'Αμερικανού έπιχειρηματίου. 'Η καταπληκτική έρεξίς του Κνεύτ Χάμσον. Πώς ήπια είκασιπέντε μπουτίλιες μύρα. Ο Κνεύτ Χάμσον εισπράκτωρ τράμ. Τά παράπονα των επείατων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μπέρναρντ Σω, ό περίφημος 'Αγγλος συγγραφέας, που τον είχαμε γιά δυό μέρες, την περασμένη βδομάδα, έπισκέπητ' μας στην 'Αθήνα, ήταν άλλοτε ένας από τους πιο άσπονδους έχθρούς του βωβού κινηματογράφου. Τώρα όμως άλλαξε άντλήσεις κι' έχει γίνει ένθουσιώδης ύποστηρικτής του όμιλούντος.

Τελευταία, ένας από τους μεγάλους κινηματογραφοπείχηματί-ας του Χόλλυγουντ, ό κ. Λούμμιε, σκέφτηκε να έπωφεληθή τής μεταβολής αυτής των αισθημάτων του Σω, γιά να κινηματογραφήση όλα σχεδόν τά θεατρικά του έργα. Καί, χωρίς να χάνη καρδιά, πήγε στην 'Αγγλία γιά να του ζητήσει την άδεια.

Κατά την διάρκεια τής συζητήσεως, ό κ. Λούμμιε, θέλοντας να βεβαιώσει τον 'Αγγλο δραματογρό γιά την τελεία απ' πάσης άπόψεως κινηματογράφηση των έργων του, που είνε:

— Έμεις στο Χόλλυγουντ είμαστε και λίγο ποιητά!... Ναι..., ναι..., είμαστε ποιητά και καλλιτέχνες συγχρόνως...

Άκούοντας τά λόγια αυτά, ό Μπέρναρντ Σω δεν μπόρεσε να κρατηθή και άπάντησε σαρκαστικά:

— Άφου είν' έτσι, άς σταματήσουμε ως εδώ και άς μη προχωρήσουμε περισσότερο.... Βλέπω πολύ καλά, ότι δεν θα μπόρεσα ποτέ να συνεννοηθώ με ποιητάς σαν κι' εσάς... 'Εγώ, βλέπετε, κύριέ μου, είμ' ένας έπιχειρηματίας.... Άντίο σας!...

Ο μέγας Νορβηγός μυθιστοριογράφος Κνεύτ Χάμσον, βρισκόταν στο Παρίσι κατά τά έτη 1894 — 1895. Πήγαινε μάλιστα τότε ταχτικά στο φιλολογικό καφενείο τής Ρεζάνς, όπου τό γράντο ανίστημά του προκαλούσε μεγάλη έντύπωση στους άλλους θαμνώνες. Μά αν ό Χάμσον ξεχώριζε γιά τό άνάστημά του, ξεχώριζε επίσης και γιά τή μεγάλη άντοχή του στομαχιού του. Μπορούσε να φάη τό... καταπέτασμα του ναού και να πη τό.... Νιαγάρα!...

Ένα βράδυ, κάποιος φίλος του ζωγράφος, πλησιάζοντας στο τραπέζι όπου καθόταν ό Χάμσον, του είνε:

— Θεέ μου, πόσο διψάω άπόψε...

— Γκαρσόν! φώναξε άμέσως ό Χάμσον, φέρε μας είκασιπέντε μπουτίλιες μύρα!...

Έπειτα από μια ώρα, ό ζωγράφος είχε σβήσει τή δίψα του με τρεις—τέσσερες μπουτίλιες μόνο, ενώ ό Χάμσον ήπια όλες τις ύπόλοι-πες και διέταξε να του φέρον κι' άλλες....

Ο ίδιος ό Χάμσον, μεταξύ των άλλων παντοειδών εργασιών που έκανε κατά τή νεότητά του, χρημάτισε και εισπράκτωρ των τράμ στο Σικάγο... Ήταν όμως πολύ περίεργος εισπράκτωρ!... Ήξερε να λήν απ' έξω με τή σειρά τους όλα τά όνόματα των σπάσεων των διαφόρων γραμμών και αντιθέτως ξεχνούσε τις σκυοκίες και όταν τον ρωτούσε σχετικώς ένας επαπάτης, δεν ήξερε ποτέ να του πη τό μέρος, στο όποιο βρισκόταν τό τραίνο...

Την ήμερα βέβαια τό πράγμα διορθωνόταν, χωρίς στις πινακίδες των όδων. Μά τή νύχτα, πώς να διαβάση ό Χάμσον μέσ' στο σκοτάδι τις πινακίδες, άμα πόν ρωτούσε κανένας επαπάτης που βρισκόταν στον;

Τότε έλεγε κι' αυτός στον επαπάτη τό δνομα μιάς όδοϋ στην τέχνη... 'Ο επαπάτης κατέβαινε τις πιο πολλές φορές και, βλέποντας ότι βρισκόταν μακριά απ' τό μέρος του προορισμού του, ξεαπούσε σέ ύβρεολόγιο κατά του εισπράκτορος...

Πολλοί μάλιστα υπέβαλαν γιά την άφομή αυτή, άναφορές παραπόνων στους προϊσταμένους του Χάμσον, οι όποιοι, στο τέλος, έπειδή τό κακό παρόναινε, αναγκάστηκαν να του ύποδείξουν να πάη να βοηθί αλλού δουλειά.

κάτω απ' αυτά τά μέλη και τό κορμί και τά ξανακάρφωσα με τόση προσήλαξη κι' έπιμέλεια, ώστε κανένας δεν θα μπορούσε να προσέξη τό άνοιγμα.

Όπτε μια σταλαγματιά αίματος δεν είχε μείνει πονθενά, μήτε στα φορεσιά μου, μήτε στα έσπια. Είχα προνοήσει, βλέπετε, κι' είχα πάρει μαζί μου ένα δοχείο με νερό, με τό όποιο έπλυνα και καθαίρισα τά πάντα.

Τά είχα τελειώσει όλα πιά, όταν κατά τις τέσσερες τό πρωτό άκουσα να χτυπούν την πόρτα τής αλλής. Κατέβηκα κάτω ν' άνοιξω με έντελώς ήσυχη τή συνειδήσή μου, αφού δεν είχα τίποτε να φοβηθώ.

Οι πρώτοι αυτοί έπισκέπτες ήσαν τρεις άστυνομικοί ύπάλληλοι, οι όποιοι με άρα είνενα μου είναν, ότι κάποιος γείτονας είχε άκούσει τή νύχτα μια διαπεραστική κραυγή κι' είχε πρέξει να είδοποιήση την άστυνομία γιά να ιδούν τί συνέβη μέσα στο σπίτι.

Τους άπάντησα, ότι την κραυγή αυτή την είχα βγάλει εγώ από ένα κακό όνειρο που είδα. Έπειτα τους παρακάλεσα να μπουνε μέ-σα, τους περιέφερα σ' όλο τό σπίτι και στο τέλος τους ώδήγησα στο δωμάτιο που γέρον. Τους έδωσα μάλιστα και καρέκλες να καθήσουν, ενώ εγώ κάθισα στο μέρος άκριβώς του πατώματος, κάτω απ' τό όποιο είχα κρύψει τό πτώμα.

Οι άστυνομικοί φαινόταν πως έμειναν άπολύτως ίκανοποιημένοι από τις εξηγήσεις που τους έδωκα και συνομιλούσαν εθίμα μαζί μου γιά τά γεγονότα τής ήμέρας. Από δέκαρες μισή ώρα περίπου, όταν έξαφνα ά-ρχισε να με καταλαμιάη μια στενοχωρία. 'Ηδεια να φύγω, να φύγω.... Τό κεφάλι μου πονούσε κι' έννοια ένα βόηγμα στ' αυτιά μου. Έγινε άμέ-σως κατακρίνος και προστάθησε να συγκαλέσουν την παρη μου, μιλώντας δυνατά και με πάθος γιά μια ύπόθεση που μου ήταν άδιάφορη. Έξαφνα όμως άκουσα έναν ήχο ύποκοφο και συνεχή που έμοιαζε με ήχο ρολογιού τυλιγμένο με βαριά.

Θεέ μου!... Νά ήταν τάχα ή καρδιά του γέρον που χτυπούσε!... Γιατί ξεανάγκρισε να χτυπή; 'Αν την άνοιγαν οι άστυνομικοί;

Μέσα στην άπελπισία μου, άρχισα τότε να μιλώ φωνητά και να χτυπώ με τό κήθημά μου τό πάτωμα. Μά τό χτυποκάρδι όλο και μεγάλωνε, σκεπτόντας κάθε άλλο θόρυβο. Κι' όμως, οι άστυνομικοί εξακολουθούσαν εθίμα τή συνομιλία τους...

Μά ήταν δυνατό να μην άκούν αυτό τό έντονο χτυποκάρδι, που μεγάλωνε από στιγμή σέ στιγμή;

Όχι, αυτό ήταν άπολύτως άδύνατο. Οι άνθρωποι αυτοί, χωρίς άκριβολία, γινώριζαν τά πάντα κι' ήθελαν να διασκεδάσουν με τον τρόπο μου και με την άγωνία μου. Άκούσαν τό χτυποκάρδι του νεκρού, και τό άκουγαν...

Όσοδύνατε, εγώ δεν μπορούσα με κανένα τρόπο να ύποφέρω την πλάστη ένδημία τους και τά ύποκοφα χαμόγέλά τους, ενώ οι κρότοι τής καρδιάς του νεκρού είχαν φτάσει πιά στο κατωκάρο. Γι' αυτό στάθηκα μπροστά τους και φώναξα μ' όλη τή δύναμη του στήθους μου:

— Ε, άθλιοι!... Πάρτε πιά να ύποκρίνεστε και να με βασανίζετε... Τά όμολογώ όλα... Τόν σκότωσα!... Όρίστε!... Τι θέλετε άλλο!... Σηκώστε τά συνόδια και θά τον βρείτε... 'Η μήπως δεν άκούτε τους χτύπους τής καταραμένης του καρδιάς; Δεν τους άκούτε; Άκούτε την πώς χτυπά!... Τόν σκότωσα!... Τόν σκότωσα!...

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΣΑΡΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Όταν έξοισε ή Σάρρα Μπερνάρ, άκολουθούσε όρισμένους κανόνες, στους όποιους, κατά τις όμιολογίες τής, ώφειλε την άειπαλή ζωή της και τους όποιους δευτέρους στον παρακάτω δεκάλογον:

1. Πρέπει να έχεις στη ζωή σου ένα μεγάλο σκοπό.
2. Πρέπει να έχεις κι' άλλους μικρότερους σκοπούς, γιά να σ' έμποδίσουν να είσαι μονομερής.
3. Πρέπει να συγκεντρώνεις τις σκέψεις σου σέ ό,τι σ' ένδιαφέρει.
4. Πρέπει ν' αφήνεις κατά μέρος καθετί που δεν σ' ένδιαφέρει.
5. Πρέπει αναλόγως τής περιστάσεως να δείχνεις ένδιαφέρον γιά όλα τά πράγματα, αλλά να μην είσαι υπερόχιλός.
6. Να τρώς όποτε θέλεις καθετί που σου άρέσει, αλλά όχι τόσο όσο θά μπορούσες.
7. Να πίνεις πολύ νερό και να προτιμάς τό χυμό των φρούτων.
8. Να κοιμάσαι όταν αισθάνεσαι πως είσαι κουρασμένος.
9. Να αναπαύεσαι άρκετές φορές την ήμερα από ήλα λεπτά. 'Η μικρές αυτές όδοτες τής αναπαύσεως συντελούν στην παράταση τής ζωής.
10. Να ύπομνηθης τις κλίσεις σου και να θεωρής την εργασία σου ως εύχαρίστηση και όχι ως άγχαρεία.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑΣ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΖΑΝ, 30 ετών.
ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, 25 ετών.
ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ, 40 ετών.

(Σ' ένα πολυ πλούσια στολισμένο αντιθάλαμο. 'Ο Ζαν κάθεται και περιμένει.)

ΖΑΝ.—Τί θαμνίσω μέγαρο! Τί πολυτελής επίπλωση! Και να σκέφτομαι ότι όλα αυτά είνε πιθανόν, είνε πολύ πιθανόν να γίνουν δικά μου... Ναι, δικά μου! 'Αφού πρόκειται να παντρευτώ με τη δεσποινίδα Φλωράνς, τη μοναχοκόρη του γνωστού μεγάλου επιχειρηματίου Φλωράνς. Έρχομαι σήμερα για πρώτη φορά εδώ. Οι γονείς μας όμως τα συμφώνησαν από πριν. Οι Φλωράνς έχουν εκατομμύρια. Έμεις έχουμε ένα τίτλο. Έτσι, η δεσποινίδα Φλωράνς, θα γίνει κόμισσα κι' εγώ εκατομμυριούχος. Γι' αυτό ήρθα να επισκεφτώ σήμερα τον κύριο Φλωράνς. Φαίνεται ότι η δεσποινίδα λείπει, μαζί με τη μητέρα της, στην εξοχή. Είμαι ωστόσο τόσο ώρα εδώ και δεν φαίνεται να γείναι... 'Επί τέλους... 'Ακούω βήματα. 'Αλλά είνε βήματα γυναικεία...

(Μπαίνει μέσα μια χαριτωμένη νεαρά υπηρέτρια, με μαύρο φόρεμα και άσπρη σκούφια στα μαλλιά.)

ΖΑΝ. (σιγά).—Τί όμορφη!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε...

ΖΑΝ.—Δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Ηοθατε για να ιδήτε τον κύριο Φλωράνς;

ΖΑΝ.—Μάλιστα, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λοιπόν, ο κύριος σάς παρακαλεί να περιμένετε λίγο. Είνε τρομερά άσχημα σήμερα.

ΖΑΝ.—Καλά. Θα περιμένω, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μήπως επιθυμείτε να σάς προσφέρω κάτι; Θέλετε να σάς φέρω περιοδικά κι' εφημερίδες να διαβάσετε;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ καλή, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Είνε η διαταγή του κυρίου μου, αυτή, κύριε...

ΖΑΝ.—Είνε πολύ καλός ο κύριος Φλωράνς, που μου στέλνει ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα κοντά μου...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε...

ΖΑΝ.—Μά τί λοιπόν, διαμαρτύρεστε; Μήπως δεν είνε πραγματικά χαριτωμένη;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Εστέ πολύ επιεικής, κύριε... Λοιπόν τί θέλετε να σάς φέρω;

ΖΑΝ.—Θέλω... μονάχα τη συντροφιά σας και τίποτε άλλο, δεσποινίς.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Ω, κύριε, είνε τόσο πολύ απαιτητικός!

ΖΑΝ.—'Ελάτε λοιπόν κοντά μου...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Σας παρακαλώ να είνε λιγότερο τοιμηρός.

ΖΑΝ.—Μά αν δεν έχετε δεσεί κοντά μου, ήρθω εγώ κοντά σας.

(Η υπηρέτρια διορθώνει τα τριαντάφυλλα στα βάζα.)

ΖΑΝ.—Δώστε μου ένα τριαντάφυλλο.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μιά υπηρέτρια δεν προσφέρει τριαντάφυλλα σ' έναν κύριο.

ΖΑΝ.—'Α, ξέρετε ποιος είμαι;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Εστέ ο γνωστός μνηστήρ της δεσποινίδας Φλωράνς. Περιμένετε λοιπόν κι' όταν έρθει η δεσποινίδα θα σάς προσφέρει εκείνη τριαντάφυλλα.

ΖΑΝ.—Δεν μ' ενδιαφέρουν τα τριαντάφυλλα της δεσποινίδας...

Εγώ θέλω ένα τριαντάφυλλο απ' τα χέρια σας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

Φωτογραφία αριθμ. 18. 'Η παλαιμαχός πρωταγωνίστρια της 'Ελληνικής Σκηνης κ. Εύαγγε-λτα Παρασκευοπούλου.

Φωτογραφία αριθμ. 17. 'Ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας κ. Νικόλαος Λάσκαρης.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Και η δεσποινίς;

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

ΖΑΝ.—Ούφ, αυτή η δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά, κύριε κόρη, πώς μιλάτε έτσι για τη μέλουσα σύγγό σας;

ΖΑΝ.—Είμαι ένας σύγγονος κόρης, παιδί μου. Δεν είμαι κανένας ιπότης του Μεσαίωνα. Καί, πρώτ' απ' όλα, είμαι άντρας.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δηλαδή!...

Δηλαδή!... Δεν έννοώ... Δεν θέλετε να παντρευτήτε τη δεσποινίδα, αλλά εμένα;

ΖΑΝ.—Εστέ πολύ ρομαντική, μικρούλα μου. Την δεσποινίδα θα την παντρευτώ, γιατί αυτό είνε το συμφέρον μου. 'Ο γάμος μου όμως με την δεσποινίδα Φλωράνς δεν θα μ' εμπόδιζε να σ' αγαπώ.

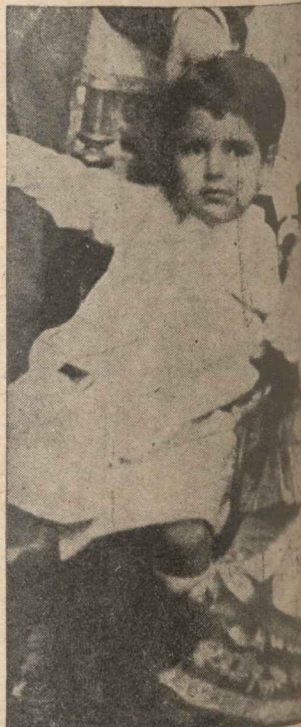
Η δεσποινίς δεν θα καταλάβει τίποτα. Θα έχω πολλά χρήματα και θα μπορούσω να σ' εγκαταστήσω σ' ένα ξεχωριστό διαμέρισμα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Λογαριάζεστε να απαιτήσετε τη γυναίκα σας πριν την πάρετε ακόμα;

ΖΑΝ.—'Ετσι είνε ο δικός μας κόσμος. 'Ο γάμος είνε μία κοινωνική υποχρέωση και τίποτ' άλλο.

Μιά πράξις εμπορική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν μου άρσκει ο κόσμος σας, κύριε κύριε... Εγώ προτιμώ να γίνω γυναίκα ε.

Φωτογραφία αριθμ. 19. 'Ο 'Αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. 'Ανδρέας Μιχαλακόπουλος.

ΤΟΥ DENIS REBOUE

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε!... ΖΑΝ.—'Εμπρός λοιπόν. Γιατί διατάξετε. Δώστε μου το πιο όμορφο απ' τα τριαντάφυλλα... Δε, τε μου τα χέλια σας!...

(Θέλει να πιάσει προς την 'υπηρέτρια. Ρίχνει όμως κάτω, χωρίς να το θέλει, ένα τραπεζάκι, κι' άνω στο οποίο ήταν διάφορα μικρά μπελά.)

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Ω, Θεέ μου!... Τα άγαπημένα μικρά μπελά της δεσποινίδας... Τί θα γίνω τώρα; 'Εσπασε το πιο όμορφο από όλα...

ΖΑΝ.—'Η δεσποινίς μπορεί να το αντικαταστήσει άμεσα. Είνε τόσο πλούσια!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ναι, αλλά θα τη πληρώσω εγώ.

ΖΑΝ.—'Οχι δά. Θα το πληρώσω εγώ.

'Αν καταδεχτεί, έννοείται, η δεσποινίς τη δεχτεί χρήματα για μία τόσο άσχημη ζημία.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Θα θεωρήσει όποτε εμένα 'ιτερότητη.

ΖΑΝ.—Μην άνησυχείτε... Θα σάς δώσω όσα χρήματα έχω επάνω μου. Δώστε μου όμως και σεις κάτι... Σας παρακαλώ... Σας ικετεύω!...

(Ενώ η 'υπηρέτρια μαζεύει από κάτω τα μικρά μπελά, ο Ζαν σκύβει, την άγκαλιάζει και την φιλεί. 'Η 'υπηρέτρια ξερνιέται θυμωμένη.)

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Α, κύριε κύριε, είνε καλό που είνε έτσι!...

ΖΑΝ.—Δεν θα ήμουν ιπότης αν ήμουν άσχημος είνε, χωρίς να ξέρετε ποιά είμαι. Καί μεταχειριστήκα αυτό το τέχνασμα. Παρουσιά-στω ως 'υπηρέτρια. Κ' έτσι κατάλαβα τί άνθρωπος είνε. Θεέ μου, σ' εύχαριστώ! Σώθηκε!

ΖΑΝ.—Μά, δεσποινίς... Συγγνώμη... 'Αλλά... Σας παρακαλώ... Δεν ήξερα...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Σωπάτε!... 'Ενας άνθρωπος που φέρει τόσο άνανδρα σ' ένα φτωχό κορίτσι και σκέπτεται με τόσο κινισμό για το γάμο και για τον έρωτα, δεν είνε δυνατόν να γίνει σύγγός μου. Θα πω στον πατέρα μου τί συνέβη. Κι' αντί να πάρω έναν διεφθαρμένο άριστοκόρη, θα προτιμήσω να διαλέξω έναν από τους φτωχούς και τίμους ιταλιήλους του πατέρα μου. Ναι...

ΖΑΝ.—'Ακούστε με, δεσποινίς... Νόμισα πως έχω να κάνω με μία 'υπηρέτρια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Φτάνει!... Σας είνε: 'Οποιοσδήποτε είνε ταπεινά σέ μία 'υπηρέτρια, δεν θα μπορέσει να φερθεί είνεγκρα στη γυναίκα του. (Στην καμαριέρα.) Μάρθα. Σινόδεψε τον κύριο ως την εξοχή. (Είρωνικά.) Κι' αν σου έπαιθε, φώναζε με...

ΖΑΝ. (φεύγοντας με σκυμμένο το κεφάλι).—Την έπαθα!... Τί ήλιος που είμαι, Θεέ μου!...

ως φτωχού και τίμους νέου.

ΖΑΝ.—Ρομαντισμοί. Δέξου την πρότασή μου και θα είσαι βασίλισσα. Θα σε ντύσω στα μετάξια, θα σε στολίσω με πολύτιμα κοσμήματα...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Α, κύριε κύριε, κύριε κύριε!... Θέλετε να ξεγελάσετε και να καταστρέψετε ένα φτωχό κορίτσι! 'Αν το μάθη ή δεσποινίς!...

ΖΑΝ.—Δεν θα το μάθη. Κι' αν το μάθη, δεν θα έκπλαγη πολύ.

'Ετσι γίνεται σήμερα στον καλό κόσμο.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δεν την ξέρετε την δεσποινίδα Φλωράνς, κύριε κύριε. Είνε μία άγνη ψυχή, που δεν την διέφθειραν τα πλούτη. Θέλει να παντρευτεί έναν άνθρωπο τίμιο, που να τον αγαπά και να την αγαπά.

ΖΑΝ.—Δεν βαριέστε... Θα πάρη αυτόν που της επιβάλλουν, αυτόν που θα την κάνει κόμισσα. Δεν πιστεύω να έχη τις ρομαντικές ιδέες που έχεις εσύ, μικρούλα μου. Μπορεί, μάλιστα, να έχη και κανένα φίλο...

(Η 'υπηρέτρια τον κοιτάζει με περιφρόνηση. 'Ο κόμης πάει κοντά της και έπιχειρεί να την ξαναφύληση. 'Η 'υπηρέτρια, αυτή τη φορά, αντίστέκεται άγρια.)

ΖΑΝ.—Μην είσαι άνοητη, μικρή μου.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε κύριε, είνε άνηθικός!... Εστέ άνα-δρός!...

ΖΑΝ.—'Όσα κι' αν μου πη το στοματάκι σου, δε μπορώ να το συγκάω. Είνε τόσο γλυκό!... (Πάει πάλι κοντά της.)

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Βοήθεια!... Βοήθεια!... (Μπαίνει μία καμαριέρα.)

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Τί συμβαίνει, δεσποινίς;

ΖΑΝ.—Δεσποινίς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μάλιστα. Είμαι η δεσποινίς Φλωράνς!

ΖΑΝ.—Εσείς!... 'Εσείς!...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—'Εγώ, ναι, εγώ, κύριε κύριε. 'Ηθελα να σάς δοκιμάσω, να ιδώ τί είδους άνθρωπος είνε, χωρίς να ξέρετε ποιά είμαι. Καί μεταχειριστήκα αυτό το τέχνασμα. Παρουσιά-στω ως 'υπηρέτρια. Κ' έτσι κατάλαβα τί άνθρωπος είνε. Θεέ μου, σ' εύχαριστώ! Σώθηκε!

ΖΑΝ.—Μά, δεσποινίς... Συγγνώμη... 'Αλλά... Σας παρακαλώ... Δεν ήξερα...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Σωπάτε!... 'Ενας άνθρωπος που φέρει τόσο άνανδρα σ' ένα φτωχό κορίτσι και σκέπτεται με τόσο κινισμό για το γάμο και για τον έρωτα, δεν είνε δυνατόν να γίνει σύγγός μου. Θα πω στον πατέρα μου τί συνέβη. Κι' αντί να πάρω έναν διεφθαρμένο άριστοκόρη, θα προτιμήσω να διαλέξω έναν από τους φτωχούς και τίμους ιταλιήλους του πατέρα μου. Ναι...

ΖΑΝ.—'Ακούστε με, δεσποινίς... Νόμισα πως έχω να κάνω με μία 'υπηρέτρια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Φτάνει!... Σας είνε: 'Οποιοσδήποτε είνε ταπεινά σέ μία 'υπηρέτρια, δεν θα μπορέσει να φερθεί είνεγκρα στη γυναίκα του. (Στην καμαριέρα.) Μάρθα. Σινόδεψε τον κύριο ως την εξοχή. (Είρωνικά.) Κι' αν σου έπαιθε, φώναζε με...

ΖΑΝ. (φεύγοντας με σκυμμένο το κεφάλι).—Την έπαθα!... Τί ήλιος που είμαι, Θεέ μου!...

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

'Ενα από τα ωραιότερα γλυπτικά έργα του Μιχαήλ 'Αγγέλου είνε και η περίφημη 'Ελίζα, ή όποια παριστάνει μία γυναίκα κοιμισμένη. Κάποιος ποιητής σύγγονος του μεγάλου καλλιτέχνη, έγραψε επάνω στο βάθρο της τούς εξής στίχους:

Και κοιμισμένη, ώ ξένη, ζή. Μά αν δεν πιστεύεις πάλι, ξύπνα την και θα ιδής μιλά να βγάλη!

'Ο Μιχαήλ 'Αγγέλος, ο όποιος ήσυχαιετο επιτυχώς και με την ποίηση, άμα διάβασε το διστιχο αυτό, άπάντησε με το εξής τετράστιχο, το όποιο έγραψε παρακάτω στο βά

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΩΝ

ΤΟ ΝΕΟ ΦΑΛΗΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ

Πώς σιγά-σιγά το Ν. Φάληρο γίνθηκε θερινό κέντρο. Οι κομικοί άγωνες της Σιδηροδρομικής Έταιρείας. Ο Τράγος και ο θρίαμβός του. Η οικία Κεχαγιά που παρέθεσε ο Βασιλεύς Γεώργιος Α'. Το ξύλινο θεατράκι και η μικρή, αλλά θερμώδης ιστορία του. Ένας κυνηγός που τελειώνει σε τραγική μονομαχία. Η δικόμητη Μαρκέλλα Ζέμπρις και ο Έλλην τενόρος Αποστόλου. Τα πεντάριχα μουικετάρια των θαυμαστών, κ.τ.λ.

Ο Νέο Φάληρο άρχισε να γίνεται θερινό κέντρο λίγα χρόνια μετά την κατασκευή του σιδηροδρόμου Αθηνών-Πειραιώς. Στην άρχή όμως το πράγμα παρουσίασε πολλές δυσκολίες. Οι Αθηναίοι δεν μπορούσαν να συνήθισουν την παραλία αυτή, ή οποία δεν είχε τίποτε που να τραβά τον κόσμο. Τέλος βρέθηκε ο τρόπος: Διοργανώθηκαν άγωνες διασκεδαστικοί, με ποικίλο πρόγραμμα: Η. χ. άνθρωποι έτρεχαν με τα πόδια τους κλεισμένα μέσα σε σακιά, άλλοι έσκαρφάλωναν πάνω σε ψηλά κατάρτια, άλλοι διαγωνίζονταν στο άρπαγμα μιας σημαίας από το κοντάρι ενός πλοίου πουταν άλειμμένο με ξύγκι κ.τ.λ. κ.τ.λ. Στους νικητές τών άγωνών αυτών, ή Έταιρεία του Σιδηροδρόμου έδινε διάφορα δώρα, και μια μιάντα έπαιξε ένδοξοιόδη δούρα. Τη νύχτα, πάλιν, εκάινονταν πυροτεχνήματα και ή έορτή έτελειώνε με ζωηρά χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. Αυτές ύψησαν ή πρώτες Φαληρικές συγκεντρώσεις.

Αλλά τί άγωνες ήσαν εκείνοι του Νέου Φαλήρου! Οι μόνοι που λάβαιναν μέρος σ' αυτούς ήσαν οι βαρκάρηδες και τα χαμίνια του Πειραιώς και του Φαλήρου. Ο άθλητισμός ήταν άγνωστος άρετή την εποχή εκείνη. Έκείνος που κατόρθωνε το δυσκολώτατο άγώνισμα γ' άρπάξή την κόκκινη σημαούλα από την άρχή του τοιμυμικού ένός μικρού καϊκιού, έπαιρνε βραβείο ένα χρυσό φολόγι. Την πρώτη φορά νικητής βγήκε ένας αλήτης δνόματι... Τράγος! Η έφημερίδες της εποχής τόν περιγράφουν έτσι:

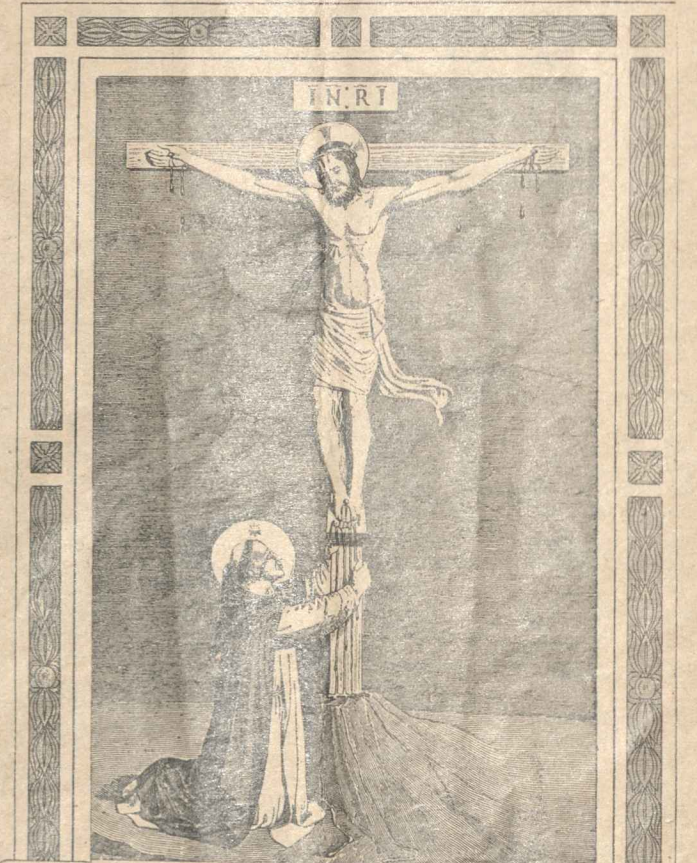
«Κόκκινα μαλλιά, πρόσωπον ομοιάζον ως αύγόν πέδροκος και πόδες άνευ ύποδημάτων. Ο θρίαμβος του έπιλεγμένου Τράγου ύπήρξε μοναδικός. Έξήλθε της θαλάσσης σείων μικράν ένυθραν σημαίαν και ύπό τούς ήχους του Έθνικού Ύμνου. Έπειτα του έκρέμασαν εις τόν λαμόν το χρυσοδν όρολόγιον, έδωσαν επί κεφαλής την όρχήστραν και περιήγαγον αυτόν τρίς καθ' όλον το μήκος της παραλίας. Ο ποίαι ζητωκραυγαί και έπενυρμιαί!... Ούτε όταν έπιστρέφειν έν Ουσσαλίας ό Τσελεπίτσας (ό περίφημος σηματοφόρος τών Δηληγανικών διαδηλώσεων) παρεξηγήθη τοιοῦτος ένθουσιασμός.»

Ο νικητής Τράγος, Ξυπόλυτος, αλλά περίφανος για το θρίαμβό του, έπεριμενε να τελειώση το πανηγύρι αυτό, για να μεταβάλι σε ψιλά το πολύτιμο βραβείο, χωρίς να καταλαβαίνει ότι έχρησιμενε ως ζωντανή ορελάμα για τη Φαληρική έπιχειρήσι της σιδηροδρομικής Έταιρείας.

Οι άγωνες αυτοί επαναλαμβάνονταν κάθε Κυριακή και Έκταναν όστε να δημιουργηθή ή πρώτη κίνησις προς την παραλία του Ν. Φαλήρου.

Τότε χτίστηκαν και ή πρώτες δύο βίλλες, του Κεχαγιά και του Γιαννουλάτου. Στην πρώτη παρεθέρισε και ο Βασιλεύς Γεώργιος, στα 1878. Ήταν ή εποχή του Ροσσιστουρικού Πολέμου, και οι άντιδυναστικοί ισχυρίζοντο ότι ο Βασιλεύς έμπόδιζε την Έλλάδα να μπει στον πόλεμο. Ο «Ρεμπάρτες» και ή «Νέες Ίδέες» του Άριστέιδου Οικονόμου έρωστοστατούσαν στην πολεμική αυτή. Ο Κλεάνθης Τριανταφύλλου έδημοσίευε ποιήματα και σάτιρες άντιβασιλικές. Ένα ποίημα του άρχισε έτσι:

Μικρό-μικρό κι' άνοστακο σέ πήραμε άκόμα
Μέ τι λαχάρα, τί χαρά, ή Βασιλή, θυμάσαι;
Από γαλέτα καραβιού σου μύριζε το στόμα,
Πώς να σου τό έλεγε πώς τώρα θα κοιμάσαι
Από κομμάτια ναυτική σ' όλόχρονο κρεβάτι;
Και ό ποιητής έτελειώνε με τόν έξης ύπαντιγμό για τόν παρθερισμό του Γεωργίου Α' στη βίλλα Κεχαγιά:
Τό ρίχνεις έξω, Βασιλή, και δεν πληρώνεις
(νότηι!

Ο Έσταυρωμένος και ο Άγιος Δομένικος (Τού Φα' Αντέλικο)

θυμόταν άκόμη ότι τη βραδυά αυτή, ή κορίστες του θιάσου, έφώναζαν όσν κυνηγημένες χίνες άπ' τό φόβο τους, και άντι της μουικής του Βελλίνι, θόνην, κοτετοί και βουισές ένάμειζαν τό θέατρο. Ο πανικός ύπήρξε τρομακτικός, και οι θεαταί έτοσταπαίνονταν για να φύγουν και να σωθούν.

Αυτό ύπήρξε τό ντεμπούταρισμα της Μαρκέλλας Ζέμπρις στο ξύλινο θέατρο του Ν. Φαλήρου.

Η άμοιβή της Ίταλίδος καλλιτέχνιδος την έτοχή έκείνη ήταν άσήμαντη. Έν τούτοις, οι Αθηναίοι θαυμάστοί της ένέμειζαν τη σιγή της μουικετάρια γισεμιών... πεντάριχα προς χάρη της!... Ύστερα από λίγα χρόνια, ή Μαρκέλλα Ζέμπρις, μεγάλη και ένδοξη παιδί, θυμόταν με στοργή πάντοτε τό μικρό και φτωχικό Έλληνικό θέατρο, τα πεντάριχα μουικετάρια, και φώναζε:

σε έν άλληλοδένονται άκόμα στο Νέο Φάληρο οι θεαταί!...

Η άρχή αυτή περίοδος του Φαληρικού θεάτρου δεν έχράτησε πολύ. Τα καθίσματα ήσαν άριθμός και ή συμπλοκή έπαφταν. Τότε με περισσότερη άνεσι και χωρίς κίνδυνο μπορούσε κανείς να παρακολουθή την «Υποβάτιδα» και τόν «Ρουί-Μπλάς» και να διασκεδάσει με τούς ασθηματικούς έρωτες μερικών «Ατθίδων» που στην καρδιά τους άναβαν έξαρνηκή φωτιά τά μάτια τών όραίων τενόρων του Ίταλικού μελοδράματος. Οι άθδοι εκείνοι έρωτες για πολλήν καιρό άποτελούσαν θέμα γενικής συζητήσεως στα Άθηναϊκά σαλόνια. Ήσαν σιωπηλά φλέγ, τελούμενα μπροστά σε όλον τόν κόσμο, ό όποιος έχαρακοτούσε τούς ξένους τενόρους, όταν διήνυονταν τό πύρ τών ματιών των προς τις έρωτόληπτες Ατθίδες κυρίες!...

Από τούς Έλληνες τενόρους, ό Κρητικός έντεμπούταρισε πρώτος στο θεατράκι του Νέου Φαλήρου. Αφού δέ έτραγουδούσε άρετά χρόνια στην Έλλάδα, πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου έχαπεσταθή ως μουσικοδιδάσκαλος.

Στό ίδιο αυτό θεατράκι έκαμε την πρώτη του εμφάνισι κι' ό μετέπειτα διαπρεχτής τενόρος Αποστόλου, σέ μια εύεργετική παράστασι της πρώας Μπαταρέλλι του μεγάλου θιάσου Λάντι. Η πρώτη αυτή εμφάνισις του Έλλινος τενόρου έγινε άφορητή να δημιουργηθή κατόπιν τό πρώτο Έλληνικό Μελοδράμα, τό όποιο άνέθεσε και τόν «Υποήρηφιος» του Ξένδα. Τό Έλληνικό Μελοδράμα είχε πολλές περιπέτειες, τις όποιες ύπόστη κι' ό Αποστόλου, ταξιδεύοντας με τό θίασο στην Ανατολή και στη Ρωσία.

Στην Όδησο τέλος, οι Έλληνες της παρουσίας τόν απέθεσαν και τού έδωσαν τά μέσα να πάη στο Μιλάνο να σπουδάσει συστηματικώτερα, κοντά στο μουσικό ό Πότς. Έτσι, ύστερ' από μερικά χρόνια, ό Έλλιν τενόρος έτραγουδούσε στο «Θόνακ», στο θαυμάσιο εκείνο θέατρο της Βενετίας και έχεχοροκροτείτο μ' ένθουσιασμό.

Όστε τό φτωχό θεατράκι του Νέου Φαλήρου ύπήρξε ή φωλιά, όπου άπλωσαν για πρώτη φορά τά φτερά τους διάφοροι, ένδοξοι άργότερα, καλλιτέχναι του τραγουδιού και μεταξύ αυτών ό Αποστόλου, ό άείμνηστος μέγας Έλλιν τενόρος.

ΕΝΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ νεονύμφων.

—Άχ, Γιώργο μου, τό ταξείδι τών γάμων μας ήταν θείο!...
—Ναι, άγάτι μου, δίληο έχρις.
—Μονάχα ένα πράγμα με στενοχωρεί. Ότι δεν θά μου δοθή ίσως ειχαριότα να τό ξανακάμω!

Οι μοντέρνοι ύπηρετές.

—Μέ τί βδομάδα ή με τό μήνα πληρώνετε τούς ύπηρετές σας;
—Όχι δά! Δεν μένουν τόσο πολύ. Τούς πληρώνω με... την ήμερα!...

Κυρία.—Πού είνε τό ψητό που περίσσεψε από χτές, Μαρία;
Μήπως τό έφαγε ό άρραβωνιαστικός σου;
Υπηρέτρια.—Προσέχτε, σάς παρακαλώ, κυρία. Έγώ ποτέ μου δεν συνήθισα να δίνω στον άρραβωνιαστικό μου μπαγιάτικα φαγητά!

Στό δικαστήριο.

Ο δικαστής.—Είνε παντρεμένος ή έλεύθερος;
Ο μάρτυς.—Γιατί ρωτάτε, κύριε δικαστά; Μήπως έχετε κομμά κόρη της παντρειάς;

—Λοπόν, ποιά από τις κόρες μου σάς άρέσει περισσότερο, κύριε;

—Είμαι καταγοητευμένος κι' από τις τρεις, αλλά δεν θέλω να σάς... τις στερήσω, κυρία μου!

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα ανέκδοτο του δουκούς της Άγγουλέμης. Πώς έχουρευέταν ο βασιλεύς Άρχέλαος. Ο Κάισαρ περί του θανάτου. Ο έπαρχιώτης ποεστάτρος και ο Μαλέριμ. Η μαρκησία ντέ λά Μπώμ κι' ο Λουδοβίκος ΙΔ'. Μιά ξυπνη άπάντησι. Τό έλάττωμα του Κοντράι. Έπάνω στον κυνηγ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο δούξ της Άγγουλέμης άκουσε μια νύχτα θόρυβο κάτω άπ' τό μεγάλο του κι' άνοιξε τό παράθυρο για να ίδη τί συμβαίνει.

—Πυρκαϊά! τού φώναζον μερικοί ύπαις που περνούσαν από κάτω.
—Πού; ρώτησε ό δούξ.
—Στη γειτονική ταβέρνα!

—Δεν είνε τίποτε... Μή φοβάστε... Τό κρασί που πουλάει αυτός ό άρχιερός, δεν διαφέρει άπ' τό νερό και θά μπορούσαν να τη σούσουν! άπάντησε ό δούξ και ξανάλεισε ήσυχα—ήσυχα τό παράθυρό του.

Κάποιος κυριέας, όνομαστός για την πολυλογία του, πήγε μια μέρα να κυριέψη τό βασιλέα Άρχέλαο και τού είπε:

—Κουρεύω κατά διαφόρους τρόπους, Μεγαλειότατε. Έσάς πώς θέλετε να σας κυριέψω;

—Σοπαίνοντας! άποκρίθηκε ό Άρχέλαος.

Την παραμονή της δολοφονίας του Καίσαρος, ό Μάρκος Λέπιδος του παρέθεσε γεύμα, στο οποίο εκάθησαν και διάφοροι άλλοι Ρωμαίοι άρχοντες. Στο τέλος του φαγητού άρχισαν να συζητούν για διάφορα ζητήματα. Τότε κάποιος άπ' τούς συνδιατηριότας ρώτησε:

—Ποιός λέτε νάνια ό καλύτερος θάνατος;

—Έκείνος που δεν τόν περιμένουμε! άποκρίθηκε ό Κάισαρ, σάν να προμάντευε τόν δικό του.

Κάποιος Γάλλος έπαρχιώτης ποιητής έχασκε κάποτε μια όδή προς τόν βασιλέα, την όποία έπηρε στον ποιητή Μαλέριμ για να τού τη διορθώσει.

Όταν έπεσεέφθηκε και πάλι τόν Μαλέριμ για να την πάρη πίσω, ό όνομαστός ποιητής του την έδωσε, λέγοντας πώς μονάχα λίγες λέξεις είχε προσθέσει στην όδή του, πράγμα που έχαρακοποίησε πολύ τόν ποιητή.

Όταν όμως άπομακρύνθηκε κι' άνοξε τά χειρόγραφα για να δη τις διορθώσεις, διάβασε κάτω άπ' τόν τίτλο της όδής του την έξης τρομερή φράσι:

«Προς τόν βασιλέα... για να βουλώση καμιά τροπνημένη καρέκλα!»

Ο Φρεδερίκος Β' της Πρωσίας, θέλοντας να φανερώση την έμπροση της Γαλλίας σ' όλες τις άλλες χώρες, έλεγε:

—Αν είχα την τιμή να κυβερνώ τη Γαλλία, ούτε μια κανναά δεν θά ραχνόταν σ' όλη την Ευρώπη, χωρίς την άδειά μου!...

Η μαρκησία ντέ λά Μπώμ παρουσιάστηκε μια μέρα στον Λουδοβίκο ΙΔ' και τού σύστησε τό γιό της, ό όποιος ήταν τότε μόλις δεκαεφτά ένών, και τόν όποιο παρακαλούσε να προσλάβη ως ύπασιότης του.

Ο βασιλεύς όμως άρνήθηκε και έφερε ως πρόσφατο τό ότι ό νέος δεν ήταν άκόμα ώριμος για τέτοια άξιώματα.

Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε τότε έξυπνότερα ή μαρκησία, δεν πρέπει να καταδικάζετε τό γιό μου για ένα σφάλμα που δεν είνε δικό του και που προσπαθεί καθημερινώς να τό διορθώσει!

Έπί της εποχής της άντιβασιλείας στη Γαλλία, κάποιος ύπουργός, όνοματι Κοντράι, ταμιάτος και έχρατικώτατος, είχε τό έλάττωμα να πίνει. Μια μέρα ό Κοντράι φιλονεικώσε με τόν γεραιό δούκα ντέ Νοάργ, ό όποιος έβάνω στο θυμό του, τού είπε με άπότομο ύφος:

—Κύριε ύπουργέ, μυρίζετε κρασί!
—Πιθανόν, κύριε συνάδελφε, άποκρίθηκε μ' έτοιμότητα ό Κοντράι, αλλά και σεις μυρίζετε... Ξινάλα!

Ω, Γλυκό μου Έαρ!...

«Προς τόν βασιλέα... για να βουλώση καμιά τροπνημένη καρέκλα!»

Ο Φρεδερίκος Β' της Πρωσίας, θέλοντας να φανερώση την έμπροση της Γαλλίας σ' όλες τις άλλες χώρες, έλεγε:

—Αν είχα την τιμή να κυβερνώ τη Γαλλία, ούτε μια κανναά δεν θά ραχνόταν σ' όλη την Ευρώπη, χωρίς την άδειά μου!...

Η μαρκησία ντέ λά Μπώμ παρουσιάστηκε μια μέρα στον Λουδοβίκο ΙΔ' και τού σύστησε τό γιό της, ό όποιος ήταν τότε μόλις δεκαεφτά ένών, και τόν όποιο παρακαλούσε να προσλάβη ως ύπασιότης του.

Ο βασιλεύς όμως άρνήθηκε και έφερε ως πρόσφατο τό ότι ό νέος δεν ήταν άκόμα ώριμος για τέτοια άξιώματα.

Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε τότε έξυπνότερα ή μαρκησία, δεν πρέπει να καταδικάζετε τό γιό μου για ένα σφάλμα που δεν είνε δικό του και που προσπαθεί καθημερινώς να τό διορθώσει!

Έπί της εποχής της άντιβασιλείας στη Γαλλία, κάποιος ύπουργός, όνοματι Κοντράι, ταμιάτος και έχρατικώτατος, είχε τό έλάττωμα να πίνει. Μια μέρα ό Κοντράι φιλονεικώσε με τόν γεραιό δούκα ντέ Νοάργ, ό όποιος έβάνω στο θυμό του, τού είπε με άπότομο ύφος:

—Κύριε ύπουργέ, μυρίζετε κρασί!
—Πιθανόν, κύριε συνάδελφε, άποκρίθηκε μ' έτοιμότητα ό Κοντράι, αλλά και σεις μυρίζετε... Ξινάλα!

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μάσκα διαβόλου
('Από το 'Ιαπωνικό θέατρο)

ή ξένες εφημερίδες έγραφαν, ότι στη Γαλλία, συνελήφθη ένας δικηγόρος, ο κ. Μωρίς Γκαρσόν, γιατί ήταν άρχηγός μιας αίρεσης, της οποίας οι όπαδοί, όν και άνήκαν στην καλύτερη Γαλλική κοινωνία, έπίστευαν στο Σατανά, έκαναν έξορκισμούς και μάγια, ως και φαιδρες λειτουργίες ακόμα, κατά τις όποιες θυσίαζαν στον Βελζεβούλ ζώα. 'Απ' αυτό λοιπόν φαίνεται, ότι ή πίστις προς τον Σατανά δεν έχει ακόμα ξεριζωθεί έντελώς.

Η πίστις αυτή ύπάρχει σε όλους τους αρχαίους λαούς, στους Αιγυπτίους, στους Πέρσας, στους 'Ινδούς και στους Έβραίους, από τους όποιους έπέσασε και στον Χριστιανισμό.

Κάθενας δέ απ' τους λαούς αυτούς φαντάζονταν τον Διάβολο με διαφορετικό τρόπο.

Έτσι, κατά τον μεσαιώνα, ο Διάβολος παριστάνετο με μορφή όχι ανθρώπου, αλλά ζώου και μάλιστα ζώου απ' αυτά να όποια ή Π. Διαβήτης θεωρεί ως ακάθαρτα. Ποτέ π. χ. δεν μπορούσε να παρουσιασθεί ο Διάβολος στους εδσεείς χριστιανούς με μορφή άνθρώπου ή περιστεριού, αλλά παρουσιάζεταν πάντοτε ως μαύρος σκύλος, ως γάτα, ως γουρούνι, κτλ.

Στην 'Αποκάλυψη πάλι ο Ύδαγγελιστής 'Ιωάννης μας τον παρουσιάζει ως δρόζοντα με πολλά κεφάλια και με ούρά σκορπού, ό όποιος προσπαθεί να προάξει τους άγιους άσχητά.

Άλλοι πάλι χριστιανοί συγγραφείς τον παρουσιάζουν με μορφή λιονταριού, που έξολοιέται κατά των δυστυχισμένων χριστιανών.... τάγματα κορόων και φειρών, των όποιων είναι ό μόνος αδέλφης και κύριος!

Οι περισσότεροι από τους ζωγράφους του μεσαιώνας παρουσιάζουν τον Σατανά με ανθρώπινη μορφή, αλλά για να τον κάνουν να διαφέρει απ' την εικόνα και όμοιοσιν του Θεού, τον προσθέτουν μερικά διακριτικά στοιχεία, δηλαδή πόδια τράγου ή αλόγου, κόρατα, νύχια γαυιά σαν άγρίου θηρίου και τερατώδη όψη. Σε μερικές άλλες εικόνες ο Διάβολος παριστάνετα με τό πρόσωπό του στην κοιλιά ή στο πίσω μέρος του σώματός του ή με γυναικεία και άνδρική μορφή συγχρόνως.

Έτσι παριστάνοντα, συνήθως οι Διάβολοι σε όλες τις Γοτθικές εκκλησίες και ιδίως στα γλυπτά που στολίζουν τις προσόψεις τους. 'Η θέα μόνον των περσικών αυτών τεράτων, ήταν άρετή για να αποτρέψη από κάθε κακή πράξη τους άρεείς χριστιανούς της εποχής εκείνης! Πολλές φορές όμως οι ζωγράφοι παρουσίαζαν τον Σατανά με έντελώς κομική έκφραση. Τον παριστάναν δηλαδή πάτε ως νάνο, πάτε λεπτό και αδύνατο σαν καλαμί και πάτε χορτό και κολαυό σαν βαρέλι. Έτσι, με τη γελία αυτή μορφή, παρουσιάζεταν ό Διάβολος και στα 'Μυστήρια του μεσαιώνας.

Μολαταύτα, κατά την 'Αναγέννηση, ή Τέχνη θέλησε να έξωραθή και να έξυψώσει τό πνεύμα του πονηρού. Έτσι ό άρχων του κακού, ό όποιος απέδειξε τη δύναμή του όταν προστάθηκε να βάλλη και τον ίδιο τον Χριστό σε πειρασμό, ό έκτατος άγγελος, ό έπαναστάτης Έωσφόρος, μας παρουσιάζεται από

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ.—Με αυτήν την μορφή φαντάζονταν στον Μεσαίωνα ότι παρουσιάζετο ο Διάβολος στον 'Αγ. Αντώνιο, για να τον βάλλη σε πειρασμό.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ.—Πώς φαντάζεται ό γελοιογράφος Χ. Κλέυ τον άμαρτωλό στο καζάνι της Κολάσεως.

Μια «δικέβολική» αίρεσις στη Γαλλία. Θυσίες στο Σατανά. 'Η μορφή του Διαβόλου. 'Ο δράκος με τα πολλά κεφάλια και με την ουρά σκορπίου. Οι Διαβόλοι των Γοτθικών εκκλησιών. Κομική, άπεικονιστική του Διαβόλου. 'Οπεν ό Διαβόλος έξωραίζεται από τους καλλιτέχνες της 'Αναγεννήσεως. Οι πειρηται κι' ό Διαβόλος. 'Ο Μεφιστοφελής του Γκαίτε, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στη σημερινή εποχή, άσφαλώς δεν ύπάρχει άνθρωπος μορφομένος και λογικός που να πιστεύη στην ύπαρξη του Σατανά.

Και όμως, ό Διάβολος δεν είναι τόσο εύκολο να ξεριζωθεί από την φαντασία του λαού, όπου του έχει στήσει θρόνο ή παρτίσις τόνων αιώνων. Πρό όλίγων καιρού ακόμα,

τον Δάντη στην 'Κόλασίς του με αναπαριστά μεζαίο. 'Επίσης στην περίφημη εικόνα της 'Αευτέρας Παρουσίας του Μιχαήλ 'Αγγέλου και στην 'Πτώσι των έπαναστατών 'Αγέλων του Ρομπεν, ό Σατανάς έχει πραγματικά μεγαλειώδη μορφή.

Κατά την 'Αναγέννηση ό Διάβολος πάλι να είναι τό άπογοητικό έκτροπο του μεσαιώνας. Οι ζωγράφοι μας τον παρουσιάζουν μαύρο βέβαια σαν την πίσσα, με βλοσυρή μορφή ή με πρόσωπο και στήθος γυναικείο και πόμα φειδιό, αλλά δίνουν στη μορφή του μια μεγαλοπρεπή και ύπερφυσική έκφραση.

Ό Μίλτον στον 'Απαλοθέντα Παράδεισο μας τον παρουσιάζει ως τον πανίσχυρο αθέτη των σκατιών δυνάμεων, ό όποιος δεν διστάζει ν' άντισταθεί και στον ίδιο τό Σαββάτο άώμα και να φέξη στην άμαρτία τό τελευταίο του δημιούργημα, τον άνθρωπο.

Κατά την εποχή των θρησκευτικών πολέμων, τότε δηλαδή που πρωτοφανερώθηκε ό Προτεσταντισμός, ή πίστις στον Διάβολο και στις δυνάμεις της Κολάσεως έβησε στο μεγαλύτερο της σημείο. 'Ο κόσμος όλος ήταν γεμάτος διαβόλους, οι παλάδες δεν έκαναν τίποτε άλλο, παρά να μιλούν για τον Διάβολο και για τις άναρτήσιμες τέχνες που μεταχειρίζεται για να βάλλη τους χριστιανούς σε πειρασμό, και έτσι ό λαός ένόμιζε πως έβλεπε τον Διάβολο σε κάθε γρηά κορυφία, σε κάθε ζητιάνα, σε κάθε άσχημο με κοινωνούμενο τό κεφάλι, σε κάθε σκαλιά.... 'Η 'Ιερά 'Εξέτασις βρισκόταν σ' όλη της την δόξα, ή δίκεσε επί μαγεγία ήσαν στην ήμερησία διάταξη και τό βασανιστήριο έναντι των συνεργών του Σατανά έδιναν κι' έτασαν.

'Ο δαίμων της μοχηρίας.
('Από τό 'Ιαπωνικό θέατρο)

Με τον καιρό, ό λαός απέδωσε στην έπίρραση του Διαβόλου όλα τα ελαττώματα, απ' τα όποια ήσαν κυριευμένοι οι άρχοντες της εποχής του. Πούος άλλος φτωχά, έκτός από τον Έξαρμό τον ίδιο, μπορούσε να κάνει τους άρχοντας τους να έχουν τέτοια φιλοχρηματία, να βασανίζουν τον φτωχό λαό, να ξελομαίνουν και να καταστρέφουν τα άθωα κορίτσια; Μόνον ό Σατανάς είχε συμφέρον να βάξη τέτοιες έβενες επιθυμίες στις ψυχές των ανθρώπων, οι όποιοι είχαν ταχθεί απ' τό Θεό ως άρχοντες και προσώτες του αδύνατου λαού!

Τέτοιος είναι ό Μεφιστοφελής, όπας μας τον παρουσιάζει ό Γκαίτε στον 'Φάουστ' του. Για να κολάση μια χριστιανική ψυχή, δεν είχε ανάγκη να παρουσιασθεί με τερατώδη μορφή. Παρουσιάζεται ως ένας τέλειος ίπότης, ως ένας πραγματικός άρχοντας, γεμάτος κυνισμό και εγωιστία, που με τέχνη μεγάλη ρίχνει στην άμαρτία τους άνδρες θηρούς.

Κατά τον δέκατο έννατο αιώνα, ό Διάβολος πέσασε πάλι στη φιλολογία. Έδωσε θέμα σε πολλούς συγγραφείς κι' από άλλους γελοιοποιήθηκε, από άλλους δέ έξυψώθηκε και άνιωνθηκε. Κ' έτσι, ή Κόλασις έπαυσε πάλι να τρομάζει τον άνθρωπο.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όταν θέλετε να έξαλείψετε κηλίδες από λάδι, άρκεϊ να τρίψετε τό κηλιδωμένο μέρος με ένα κομμάτι ύφασματος ήρεγμένο με τριθενήν.

Μιά άπλοκιάτη μέθοδος προς έξάλειψιν των κηλίδων των ποτών, είναι να βρέξετε τό κηλιδωμένο μέρος με οινόπνευμα και να τό πλύνετε έπειτα με κρύο νερό. Όταν τό έπνομα στεγνώση, δεν θα ύπάρχη πάλι κηλίδα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ... ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!...

Ζ'.

Δεν θα μείνη 'Ελλην που να μην άπαντήσει στο περίφημο έρώτημα του 'Μπουκέτου, περί των ιστορικών γυναικών. Γηραιοί και νέοι, λόγιοι και πολιτευτά, έπιστήμονες και στρατιωτικοί, κυρία και δεσποινίδες σπεύδουν να μας στείλουν τās άπαντήσεις των.

Και γιατί όχι, σάς παρακαλούμεν; 'Η περίστασις είναι μοναδική. Και τό έρώτημά μας... γοητευτικό: —'Αν ζούσατε στο παρελθόν, ποιά απ' τις διάσημες ιστορικές γυναίκες θα προτιμούσατε για σύζυγο;

Πώς να μη συγκινηθούν οι έξεχοντες 'Ελληνες μπρός σ' ένα τέτοιο έρώτημα, μπρός σε μια τέτοια περίστασις;

Σήμερα πάλιν, άπαντούν άρχεται δέ αυτών και πρώτος-πρώτος ό μεγάλος ποιητής μας κ. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Ό κ. Παλαμάς όμως δεν συγκινείται με τις ιστορικές γυναίκες. Και ίσως να έχει δίκιο. Δεν του φτάνει ή Μούσα του;

Να, τέλος, ή άπάντησις του ποιητού στο έρώτημα του 'Μπουκέτου:

—Δεν θέλω για σύζυγο καμιά απ' τις ιστορικές γυναίκες. Ζητώ να με βάλετε, γέρον άνθρωπο τώρα, να ξαναπαντρευτώ!...

'Αν είναι όπως σκληρός άπέναντι των ιστορικών γυναικών ό κ. Παλαμάς, δεν συμβαίνει τό ίδιο και με τους άλλους λόγιους μας. 'Ο θεατρικός συγγραφέας κ. ΠΑΝΤ. ΧΟΡΝ, π. χ., δεν διστάζει να διαλέξη την... ιστορικήν σμιάν του.

Την εκλέγει σοφά και φρόνιμα, αλλά και με άρετην άνδρικήν πονηρίαν. Και να τί μας άπαντά:

—Θα προτιμούσα για σύζυγό μου, έξ όλων των διάσημων ιστορικών γυναικών, την Πηνελόπη, γιατί θα είχα τό εντύχημα να είμαι είκοσι χρόνια μακριά της!... Και όταν θα γυρία στην 'Ιθάκη θα ήμουν ήσυχος πάλι, γιατί θα την είχα στο μεταξύ κατεννοει άρετά όι μνηστήρες!...

Φτωχή Πηνελόπη!... Πόσο σε άδικούν!... 'Ο κ. Χόρν επιθυμεί να σ' έχει σύζυγον για... να μην σε βλέπει!... Και σαν να μην φάνη αυτό, θίγει και την ιστορική και μνημειώδη σοφροσύνη σου. Οι μνηστήρες, λέει, κτλ. κτλ. 'Αλλά τα λέει αυτά εκ του άσφαλους ό κ. Παντελής. 'Αν ζούσε ό 'Οδυσσεύς ή ό 'Αλυσσεύς —όπως τον μετέφρασαν μερικοί— θάτανε πιο έπιφυλακτικός...

Ό λογογράφος και ιστορικός κ. ΚΩΝΣΤ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ, είναι ό έπιφυλακτικώτερος όλων. Τρέμει τις διάσημες ιστορικές γυναίκες και βρίσκει σε κάθε μια τό ελάττωμά της.

Να τί άπαντά:

—Ποιά από τās διάσημες γυναίκες της ιστορίας θα ήθελα να έχω σύζυγό μου; Για όνομα Θεού, καμμία! 'Η σύζυγός που θα ήτο σοφή, θα ήτο μια σωστή πλνρή. 'Η σύζυγός που θα ήτο διάσημη διά την κυενηγικήν ή διοικητικήν ικανότητά της —μία βασίλισσα 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας, παραδείγματος χάριν, ή μία άκαταρτή Β' της Ρωσίας—, θα ήτο πάρα πολύ τυραννική. Μία ποιήτρια θα ήτο... τό μεγαλύτερον των δειγών. Γι' αυτό και έγώ εδιάλεξα μίαν σύζυγον που δεν έχει τό άναίτερο προτερήματα, αλλά έχει όλα τα άλλα που πρέπει να έχη μία καλή και άφοσιωμένη σύζυγος.

Ό γνωστός καλλιτέχνης κ. ΘΩΜΑΣ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ έχει σχετικώς τās άπαντήσεις του. Άγνοει... τό παρελ-

(Παράταιρα και... σκανδαλώδη συνεικείσι!)

θόν και τον ποδόγυρόν του και άπαντά:

—Δεν καταλαβαίνω πως ζητάτε να με παντρεύετε με αρχαία και μάλιστα διάσημη γυναίκα, τη στιγμή που έγώ, σαν σύγχρονος, δεν ξέρω καμιά από αυτές. Κ' έτσι, ούτε την Κλυταιμνήστρα θέλω, μα ούτε και την 'Ελένη.

Ό πολιτευτής και τέως 'Υπουργός κ. Κ. ΑΥΚΟΥΡΕΖΟΣ άδιαφορεί για τις ιστορικές γυναίκες, αλλά και... εκλέγει.

—Αί ιστορικοί γυναίκες προκαλούν τον θαυμασμό μου, αλλά ως σύζυγοι, κατά τό πλείστον, μου είναι άδιάφοροι. Μεταξύ αυτών διεκρίθησαν και γυναίκες δια την προς τον σύζυγον όλον άφοσίωσιν και ιδιαιτέρα δια την προσήλωσιν των εις την επιμέλειαν και άνατροφήν των τέκνων. 'Ως λόγου χάριν, καθόσον προχείρως ένθυμώμαι, ή περίφημος διά τās άρετάς της Ρωμαία Κορηλία, ή θυγάτηρ του Σκίπιωνος, ήτις τιμητικώς προσεφωνείτο ως ή μητηρ των Γράκχων και ήτις, όταν εξημένη κυρία εκ Καμπανίας της έπεδείκνυε τα άνιθτου πλούτου κοσμήματά της, άπήνησεν, επιδείξασα τά τέκνα της. 'Εφρόνουν πάντοτε ότι εις τοιούτους τύπους γυναικών θ' απέβλεπε πās τις, εν τώ μέτρω του δυνατού, ίνα εκλέξη σύζυγον, δεν έλαβον δέ μέχρι σήμερα άφορήν να μεταβάλλω τās άντιλήψεις μου.

Αυτή είναι ή γνώμη μου, άφού επιμένετε να άπαντήσω εις τό έρώτημά σας.

Κ' έρχόμαστε πλέον στις κυρίες και δεσποινίδες.

Η γνωστή 'Επτανησία ποιήτρια κ. ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ άπαντά στο έρώτημά μας έγωιστικώτατα:

—'Ολοι οι διάσημοι άνδρες, λέει, είναι για μένα άσημαντοι. Πάντως, απ' όλους αυτούς θα προτιμούσα τον πιο τελευταίο, για να είμαι, όσον τό δυνατόν πιο λιγώτερο γνωστή απ' αυτόν.

Η γνωστή λογία δι' τις ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ δεν άρνείται να εκλέξη. Άλλά —Μεγαλόδυναμε Θεέ!...— όχι σύζυγον.

Λέει δηλαδή... να τί λέει:

—Προτιμώ τον Πλάτωνα, μα όχι γι' άντρα μου. Ξέρουμε πως οι αρχαίοι, και πρό πάντων οι διάσημοι, δεν ήσαν ποτέ καλοί σύζυγοι.

Ό γνωστός λόγιος και γλωσσολόγος κ. ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ, βρίσκει τό γάμο και με τις ιστορικές γυναίκες άκόμα, όχι συμφέροντα. Για να μη μας δυσχεράσητε όσόσο όρθεϊ, τέλος, την ιστορικήν του σύνεινον. 'Ιδού ή άπάντησίς του:

—Καμμιάν γυναίκα δεν θα ήθελα ως σύζυγό μου, διότι τό κάθε έτομον, είτε άρσενικό είτε θηλυκό, θέλει να είναι έντυχημένο εις βάρος του άλλου και μάλιστα του συντρόφου του. Θα προτιμούσα όμως, για να μην είμαι ως τό τέλος άσημικός, την 'Επτανηνήν την Γαλάτιδα, την σύζυγον του 'Ιουλίου Σαβίνου, εάν είναι αληθή αυτά που μας λέγουν οι ιστορικοί γι' αυτήν.

Ό διασκεδαστικός καλλιτέχνης κ. ΕΔΜΟΝΑΟΣ ΦΥΡΣΤ διαλέγει την ιστορική του σύζυγον ήρωικά:

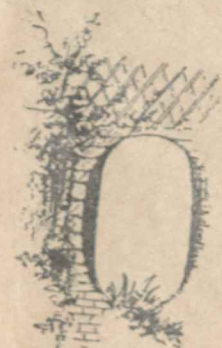
—Προτιμώ, άπαντά, την Μεσσαλίνα, για να με προστατεύη από τις επιθέσεις όλων των άλλων γυναικών!

Χαρά στο κουράγιο του!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλες άπαντήσεις

'Ο ποιητής κ. Κωστής Παλαμάς... δολοφόνος. Δεν έννοει ν' άπιστήσει προς την Μούσαν.
(Σκίτσο του κ. Βόττη)'Ο κ. Παντ. Χόρν απέρεχεται εις την Τροίαν!... 'Η Πηνελόπη είναι... άπαρηγόρητος. Οι μνηστήρες έτοιμάζονται να έφορηήσουν!...
(Σκίτσο του κ. Βόττη)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

καστανά άχτινοβολούσαν σαν μετάξι και πλαισίωναν σαν στεφάνι το γλαυκό πρόσωπό της.

Στην άρχη του κρεββατιού ήταν μία κούνια. Και μέσα σ' αυτή, λιγνένη στις νταντέλλες κοιμόταν μία μικρή ύπαρξη που είχε ρυθμό στη ζωή της περασμένη μέρα.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς, αφού κιντήσε κάμποσο τη μητέρα και το παιδί, έβαλε κατόπιν με πολλή προσοχή το χέρι του κάτω απ' το προσκέφαλο της συζύγου του, για νάχη την ευχαρίστησι να νομίζει πως η Ειρήνη κοιμότανε μέσ' στην άγκαλιά του.

Έκει όμως, καθώς έπαινε τα δάχτυλά του, άγγιξε κατά τύχη ένα χαρτί, ένα φάκελλο, όπως κατάλαβε.

Η καρδιά του πάγωσε άμέσως. Πινόχτηκε άπάνω και κύτταξε τη γυναίκα του με άγωνία.

Έκείνη κοιμόταν ήσυχα και τα μάγουλά της είχαν άρχει να ροδίζουν.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς δεν έγνώριζε, βέβαια, το περιεχόμενο του φακέλλου.

Θυμόταν όμως, ότι το πρωί της περασμένης ημέρας, η Ειρήνη, επειδή δεν αισθανότανε τον έαυτό της καλά, είχε καθήσει στο γραφείο κ' έγραψε μία επιστολή.

—Σε ποιόν γράφεις; τη ρώτησε ο Σέργιος.

—Μη με ρωτάς, Σέργιε. "Αν πεθάνω άπάνω στη γέννα μου, θα το μάθεις. "Αν ζήσω πάλι θα σίσις το γράμμα μου, που άπάντησε η γυναίκα του.

Τα λόγια αυτά του είχαν προσεγγίσει θλιβερήν έντίπωση, αλλά έκείνη τη στιγμή δεν ήθελε να τη στενωχώσει με περισσότερες ερωτήσεις.

Έπειτ' απ' αυτό βγήκε έξω για να φωνάξει τη μαμιά και το γιατρό. Άργότερα, σαν έπασαν οι μεγάλοι πόνοι της Ειρήνης, ο Σέργιος που είχε μείνει μόνος στο γραφείο του, γονάτισε με δάκρυα στα μάτια κ' άρχισε να παρακαλά το Θεό:

—Λάτρευ τον! Σώσε την!...

Έπειτα, όταν γεννήθηκε το κορίτσι, τον εκάλεισαν μέσα κ' είδε την Ειρήνη που ήταν έσπασμένη στο κρεβάτι της κατάχλωμη σαν πεθάνει.

"Υστερ' απ' αυτές τις γοήγρους σκέψεις, που πέρασαν από το μυαλό του, ο Σέργιος τράβηξε άδρόμπα το φάκελλο απ' το προσκέφαλό, το έβαλε άπάνω στο τραπέζι και διάβασε μηχανικά:

«Γιά τον κ. Εύγένιο Βεδόλοκι, αν πεθάνω».

Τότε, σε μία στιγμή, του φάνηκε σαν ν' αναποδογύρισε όλο το δωμάτιο.

Το αίμα είχε άντσει όλο στο κεφάλι του και τα μάτια του έβλεπαν θόλα.

Άλλ' άμέσως καθήσυχασε κ' έγινε ψυχραιμότερος.

Ο Βεδόλοκι ήταν ο πρώτος σύζυγος της Ειρήνης. Άφου χώρισε απ' αυτόν, είχε παντρευτεί το Σέργιο.

Τι να του έγραψε τότε;

Η Ειρήνη άρχισε να του βασανίζει την ψυχή... Η περιέργειά του νά μάθει τι έβλεπε αυτός ο φάκελλος μέσα, ήταν άναυτοφορή.

Στο κάτω-κάτω γιατί να μην τον άνοιξη και να διαβάσει την επιστολή που ήτανε μέσα.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς, ενώ σκεπτόταν δι' αυτά, τσαλάκωνε

το γράμμα στα χέρια του κ' έννοιωθε να τον βασανίζει μία ζήλεια.

Σηκώθηκε έπειτα από την πολυθρόνα του και κρατώντας το γράμμα, βγήκε απ' το δωμάτιο και μπήκε στο γραφείο του.

Ένα άόριστο συναίσθημα φοβερής ύποπτης τον έκανε να έλθει και να πονή πραγματικά.

Προσπάθησε τότε να χαμογελάσει και θέλοντας να πειθί δεν συμβαίνει τίποτε, ξέσχισε το φάκελλο...

Νά τι έγραφε η επιστολή:

«Εύγένιε,

«Αν η επιστολή αυτή φτάση στα χέρια σου, δεν θα πειρά στη ζωή.

Αισθάνομαι ότι πεθαίνω. Λίγες ώρες ζωής μου μένουν. Σήμερα, ύστερ' από λίγες στιγμές, θα γεννηθή ένα παιδί, κ' εγώ μιάς μισητής ένώσεως. Θα γίνω δηλαδή μητέρα.

Σου το γράφω αυτό με μεγάλη δυσκολία. Πρέπει να πω της ότι τα λόγια μου εινε κραυγή μιάς γυναίκας που πάσχει.

Πρέπει να ξέρης, Εύγένιε, ότι σ' άγάπησα. Άκόμα και τώρα, έμένα άγαπώ, μονάχα έμένα!

Έξησα τρία χρόνια στο πλευρό σου. Δεν σ' άγαπώσα έμένα. Σε λάτρευα. Ήμουν τρελλή για σένα.

Έσύ, αν και μ' άγαπούσες, με πρόδινες με τη μιά και με την άλλη. Και όταν μιά μέρα σε συνέλαβα επ' αντροφόρ, ή άνηγνίμια ψυχή μου επανεστάνησε.

Αυτό πειρά ήταν πολύ, δεν μπορούσα να σου το συγχωρήσω. Και χωριστήκαμε! Άρχισες να μου γράφεις, διλ' έγω έγραφα τα γράμματά σου, γιατί δεν σου είχα πειρά καμιάν έπιστολή.

Δέχτηκα χωρίς κανένα διαταγμό την πρότασι γάμου απ' Σέργιο Νικολάεβιτς. Και μόλις πήρα το διαζύγιο, τον παντρεύτηκα άμέσως.

Για να έκδικήσω, σ' έπρωτα έγω με το δεύτερο γάμο μου. Επειδή σου έγραφα, σου έδωκα άπό έπιπολαίσματα, άπό ύπολογισμό.

Άλλα μονάχα όταν παραβόλες στον άνθρωπο που δεν άγάπησε, νάχα τότε κατανόησα πόσο ήμουν θείσι μου φρικτή. Τώρα κατάνησα να συχαίνωμαι τον έαυτό μου.

Θυμώμαι τις τρελλές μας ώρες όταν λιποθυμούσα από τον έρωτα, λιώνω. Καθετί που προερχόταν από σένα ήταν ένειρο και έντιχη. Επειδή σου μιλούσαμε, τα μάτια μου γέμизαν από δάκρυα και γράφα...

Τα θυμώμαι τώρα όλα αυτά που νοιώθω να με καίνε. Όταν με έρωτάς ο Σέργιος Νικολάεβιτς, που θω νάμαι ένδοχος άπάναντι του, έγω έξακολουθώ ν' άγαπώ άπό σένα.

Έμεινα έγκυος και έκείνο που ταν άλλοτε ευχαρίστησι για μένα, έγινε τώρα μαρτύριο κ' άπαιτά. Κι' ύστερα από λίγες ώρες γεννήται να γίνω μητέρα.

Άκούω ότι πολλές γυναίκες θαιίνουν άπάνω στη γέννα τους. Πειθάνω κ' έγω, θέλω να μάθω σέ συγχωρό.

Άχ, πόσο μεγάλο ήταν το σπασμό μου! Η γυναίκα πρέπει να έλπει και να συγχωρή και όχι να έκδικείται!

Εί ε γ ν

Όταν ο Σέργιος τελείωσε την επιστολή, ήταν άχρως και παγωμένος σαν πτώμα.

—Δεν με άπείρησε! σκέφτηκε. Το παιδί εινε δικό μου... Είχε γυναίκα... Δεν μοιράταιξαι πουνενά και, δεν έζω τίποτε για να κατηγορήσω...

Η καρδιά του όμως ύπέφερε, το κεφάλι του πονούσε και τα χέρια άρχισαν να τρέχουν χωρίς να το θέλη.

Κάποιος τότε χτύπησε την πόρτα και μπήκε η υπηρέτρια γοντάς:

—Η κυρία σάς ζητά...

Η Ειρήνη είχε ξινηήσει. Στην άρχη δοκίμασε μία μεγάλη πνοή λευτερώθηκε απ' τους πόνους και έπεσε στην ύπνωση για να τον άντρα της.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς μπήκε στην κάμαρα, έπεσε σκεπτόμενος πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι κ' άκούμπησε το κεφάλι του στο στήθος της συζύγου. Τα μάτια του κύτταζαν το παιδί με μιά λειωτή θλίψη.

—Τι έχεις; τον ρώτησε η Ειρήνη κυττάζοντάς τον με μιά έντονη

ΤΟΥ ΛΟΥΣΚΙΝΑΚΟΥ

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΙ

(Από το βιβλίο του Σουηδού εξερευνητού Σέαν Έντν)

Οι Ιθαγενείς του Μεξικού, οι άποιοι διατελούν άκόμα σέ ήμιαρχία κατάστασι, πιστεύουν σ' ένα πλήθος προλήψεων, ή άποίες εινε τόσο βαθειά ριζωμένες μ' εσά τους, ώστε με κανένα μέσο δεν μπορούν να έξέλκωφθουν.

Όταν λ.χ. ένσκηψη μεταξύ τους καμιά έπιδημία, άντί να καταφύγουν στους γιατρούς, πηγαίνουν στους μάγους των κει, διά μέσου αυτών, ρωτούν τα πνεύματα για να τους ήποδεχούν τον άιτιο του κακού.

Τα πνεύματα τότε ήρλουν συνήθως ένα πρόσωπο μέσα απ' τη φυλή, το όποιο συλλαμβάνεται άμέσως, καταδικάζετα άναπόληρτο σέ θάνατο και σκοτώνετα την ίδια μέρα με πανηγυρική τελετή. Έτσι οι Μεξικανοί πιστεύουν, ότι ή έπιδημία θα έξέλκωφθι.

Άν όμως ή άρρώστεια έξακολουθεί να θερίζει και μετά το θάνατο του φανταστικού... ήπατιού της, τότε συλλαμβάνεται ο οικείο του νεκρού, οι γονείς του, οι άδελφοί του, τα παιδιά του και ήποδύλονται και αυτοί στην ίδια τιμωρία.

Άν, παρ' όλα αυτά, ή έπιδημία έξακολουθεί να ήρλίσταται, οι μάγοι άναζητούν νέα θύματα και αυτό γίνεται μέχρις ότου έξέλκει έντελώς ή ασθένεια.

Τα ίδια και χαρότερα συμβαίνουν στις Ίνδιες, και μάλιστα σέ μαζωμένες δασώδεις περιφέρειές των, εκεί δηλαδή όπου οι Ιθαγενείς ζουν άνεξάρτητοι και δεν φοβούνται να πάθουν τίποτε απ' την Άγγλική έξουσία.

Υπάρχει μάλιστα εκεί μία φυλή, ή φυλή του Ζία, ή οποία διατρέφει μέσα σέ μία σπηλιά ένα τεράστιο φείδι που διατρέφεται σχεδόν άποκλειστικά με ανθρώπινες σάρκες.

Το φείδι αυτό θεωρείται ιερό, προστάτης τρόπον τινά της φυλής, ή εισόδος δέ της σπηλιάς διαρκώς διαρκώς από ένα φρουρό.

Κάθε φορά που το θηρίο θα πενήσει και θα βή στην είσοδο της σπηλιάς, πιστεύεται ότι εινε σημείον συμφορών για τον τόπο και γι' αυτό πρέπει να έξέλκωφθι καταλλήλως.

Και το μόνο μέσον έξελείωσης εινε να του προσφέρουν ένα μικρό παιδί, με το όποιο έξοικονομείται για κάμποσο καρό, μέχρις ότου πενήσει πάλι και επανωληθθούν εκ νέου τα ίδια.

Υπάρχουν μάλιστα μητέρες που μέσα στην έξωσι του θρησκευτικού φανατισμού τους, δεν διατάζουν να πάρουν τα παιδιά τους και να τα πάνε μόνες τους στη σπηλιά του πενησμένου δράκον, άφρινοντάς τα εκεί με τα ίδια τους τα χέρια.

Άν όμως δεν βοθηή μητέρα που να θελήσει να ήποδύλκει άποκλειστικά σ' αυτή την όδυνήρη θυσία, τότε οι γονιότεροι της φυλής συγκεντρώνονται και άρχουν κλέρο για να ήδούν σέ ποιό απ' όλες τις μητέρες θα πέσι ο λαχνός να προσφέρει το παιδί της στο φείδι. Τότε ή... τυχερή, θέλοντας και μή, παίρνει το παιδί της, διευθύνετα στη σπηλιά του θηρίου και το τοποθετεί κοντά στην τρύπα της εισόδου.

Κατόπιν άποσύρεται παρόμερα, κοντά στους άλλους πενησμένους.

—Τίποτε, Υπέφερα που πονούσες..., άπάντησε. Άλήθεια, Ειρήνη, πρέπει να με συγχωρήσης. Το γράμμα...

—Πού γράμμα; ρώτησε έκείνη ταραγμένη.

—Ήούσας, σέ ίκετεύω... Το γράμμα που μου έγραψες—γιατί ξέρω ότι τάχαρες σέ μένα—το βρήκα πεσμένο στο χαλί. Και χωρίς να το κυττάξω ή να το διαβάσω, τώρριξα στή φωτιά. Συγχώρησέ με, άγαπητή μου, γι' αυτό που έκανα... Χτές ήσουν άρρωστη, δεν ήσουν κυρία του έαυτού σου... Άργότερα αν γίνης έντελώς καλά, θα μου πής μόνη σου τι έγραψες...

—Το έβριζε στη φωτιά! επανέλαβε η Ειρήνη άνακουρημένη.

Και άμέσως πήρε το παιδί στην άγκαλιά της κ' άρχισε να το κυττάζει.

Κατόπιν, έαρνιακά, σαν νάχε κυριευτεί από μιά άπείρητη τριμυρότητα προς τον πατέρα του, τον έπαισε απ' το λαιμό με το χέρι της και τον τρώδηξε κοντά της τριμυρό.

Ο Σέργιος Νικολάεβιτς άκουγε τώρα καθαρά το καρδιακό της, καταλάβαινε ότι ή γυναίκα ένσχωρισε πάλι όσπτικά στη μητέρα κ' ήσαν έντιχη-άμεσος...

Ίνδος Γόης "Οφειων

λους Ίνδους, και περμιμένοι μαζί τους για να ήδη το άποτέλεσμα.

Όταν επά τέλους βγή απ' την κρύπτη του το φείδι και παραλάβη τη λεία του, τότε οι Ιθαγενείς άφίνουν μία χαρούμενη κραυγή άλυσαν-μού.

Σηκώνονται όλοι επάνω, πάνονται απ' τα χέρια και στήνουν χορό, ο όποιος έξακολουθεί μέχρις ότου της δύσεως του ήλιου, άποτε έπιστρέφουν στις κατοικίες των, βέβαια ότι έξεπλήρωσαν το καθήκον τους και ότι έξελείσαν τον φοβερό δράκοντα.

Παρόμοιο έθιμο επικρατούσε μέχρι πρό όλίγων έτών και στην περιφέρεια Γαλιφιέτα του Μεξικού, όπου επίσης ήπνιχε ένα τεράστιο φείδι, το όποιο έθεωρείτο ιερό απ' τη φυλή.

Το φείδι αυτό ήταν πραγματικός Μινώταυρος, γιατί έτροφοδοτείτο ταχτικά με ανθρώπους, οι όποιοι ήχένονταν ζωντανά μέσα στην τρύπα του και κατεβροχθίζονταν.

Ο πρώτος αυτός της τροφοδοτήσεως συνεχίζονταν από δεκάδες έτών, γιατί έπιστεύετο πως όταν το θηρίο έξίγανε από τη φυλή του, ή φυλή θα καταστρεφείταν και θα ήποδύλυνταν στους έχθρους της!

Το άποτέλεσμα όμως ήταν ότι, λόγω των πολλών θυμάτων, ο άριθμός που πληθυσμό της όλοένα και λιγόστευε, μέχρις ότου περιορίστηκε σέ μισό και μόνο τότε σταμάτησε ή τροφοδοσία του φειδιού!

Άλλά κ' εκεί, όπου δεν προσφέρουν ζωντανά θύματα στα φείδια, οι Ίνδοι τα σέβονται έξαιρετικά και τα ήπολήπτονται περισσότερο απ' όλα τα ζώα.

Τα περιποιώντα παντού όπου τα βόσκουν και θεωρούν φοβερό άμάρτημά τους να σκοτώσουν ένα φείδι.

Υπάρχουν μάλιστα Ίνδοι, οι όποιοι έχουν επάγγελμα να συλλέγουν τα φείδια και να τα γοιτεύουν, άπαγγέλλοντας θρησκευτικές προσευχές και μόνοντα τραγούδια.

Έτσι τα φείδια σιγά-σιγά γίνονται άκύνδινα για τους κυριούς των, τους έπονιαζόμενους γόνιτας, οι όποιοι τα περιφέρουν στις διάφορες γιορτές και τα έπιδεικνύουν στον κόσμο ως άξιοπερίεργο θέσμια.

Μερικοί απ' αυτούς τα ζώνουν γύρω απ' τη μέση τους και περιφέροντα από χωριό σέ χωριό, διατηρώντας την τριμυρετική τους ατή ζώνη, ή οποία στους ίδιους δεν κάνει πειρά καμιά έντίπωση.

Άλλοι πάλι χορεύουν, βυθισμένοι σ' ένα είδος θρησκευτικού παροξυσμού, κρατώντας τα φείδια στα χέρια τους ή έχοντάς τα κρεμασμένα απ' το λαιμό τους!

Τα φείδια, προτού άκόμα γυναστούν καλά, δαγκάνουν κάποτε στην άρχη τους γόνιτας, και έπειδή τα περισσότερα εινε ιοβόλα, ήπάρχει φόβος να τους δηλητηριάσουν.

Οι Ιθαγενείς όμως των Ίνδιων ξέροναν ένα φάρμακο, το όποιο κρατείται άσφαλώς τα δαγκώματα των φειδιών και προφυλάσσει τον άνθρωπο από κάθε κίνδυνο.

Το φάρμακο αυτό δεν εινε γνωστό. Τό ξέρει μονάχα ένας απ' όλη τη φυλή, ο άρχηγός των μάγων, ο όποιος όταν πρόκειται να πεθάνη το άνακονώνει σέ το γιού του κ' έτσι μεταδίδετα σέ μέλη της οικογενείας του από πατέρα σέ γιού.

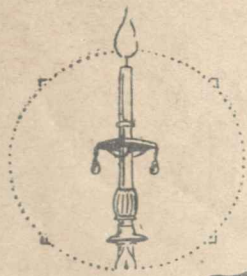
Τό κακό όμως εινε, ότι δεν χρησιμοποιούν το σωτήριο αυτό φάρμακο, παρ' όσον όταν έχει δαγκωθεί από φείδι άνθρωπος της φυλής των.

Στους λευκούς ή στους ανθρώπους ξένων φυλών απαγορεύετα άυστηρότατα ή χρήση του, γιατί πιστεύετα ότι τότε θα χύση το φάρμακο τη δύναμή του!

Σχετικό με όσα γράψαμε στην άρχη του κομματιού αυτού, εινε και το παρακάτω, που συνέβη στην Άριζόνα των Ήνωμένων Πολιτειών. Ένας γιατρός της περιφέρειας αυτής, επειδή είχε ένσκηψη έπιδημία σ' ένα χωριό έρυνροδέμωσι, συμβούλευσε τους κατοίκους του να θυσιάσουν κάποια συμπολιτά τους, όνομαζόμενη Ίωσηκρίνα Άντόν, την όποια θεωρούσε ως αίτιο του κακού!

Πράγματι, οι έρυνροδέμωσι συνέλαβαν τη δυστυχισμένη γυναίκα, την όδήγησαν σ' ένα δάσος κ' εκεί την σκότωσαν, προσφέροντάς την ως θυσία στα έξαργισμένα πνεύματα.

ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΝΔΑΡΙΝΩΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ!...

"Ανθρώποι που δίδονται ζωντανοί! Παράδοξα και άπιστευτα γεγονότα. Η τιμωρία του νεαρού κλέπτη. "Όπου οι γονείς του τών καταδικάζουν εις θάνατον! Τα οικογενειακά συμβούλια τών Κινέζων. "Ο ένταφιασμός ενός έπιφανούς ζωντανού! Οι άχρηστοι και έχληροι γέροι. "Ο λεπρός και η πολυτελής φέρετρο. "Ένας προκομμένος γυιός. "Ο άρρωστος γέρος και τó ρούχο τού μανδρινέυ, κ.τ.λ.

Η Κίνα, ή άπέραντη αυτή χώρα, ή οποία σήμερα βρίσκεται υπερχυμένη σ' άτέλειωτους έσωτερικούς πολέμους, κοντά σ' άλλα παράδοξα της, έχει και κάτι που θα σας φανή άπίστευτο. Πρόκειται για την τύχη όρισμένων ανθρώπων, οι όποιος δεν πεθαίνουν φυσικά όπως όλοι οι άλλοι, αλλά δίδονται... ζωντανοί!

Μεταξύ τών δυστυχισμένων αυτών, συμπεριλαμβάνονται όσοι γίνονται βάρος στις οικογένειές των και στους συμπολίτες των, οι ά-διόρθωτοι κλέφτες, οι συστηματικοί όπιομανείς και οι άρρωστοι που δεν έλάνουν γυμνασία. Η ταφή τών περιουσιών άπ' αυτούς γίνεται κατόπιν οικογενειακών συμβουλίων, σχεδόν με τη θέλησή τους.

Σχετικά είνε τα παρακάτω περιστατικά:

Μία φορά ζούσε σε μία περιφέρεια της Μεσομειονικής Κίνας ένα παιδί μόλις δεκατέντε χρονών, τó όποιο είχε έ-ξελιχθεί σε σπουδαίον κλέφτη και είχε ρημάξει στις κλεψίες τó χωριό του και τά περίχωρα. Οι γονείς του στην άρχη προσπάθησαν να τó σοφονίσουν, αλλά ό νεαρός λωποδύτης δεν έγνωσε ν' άφήση τόν κακό δρόμο που είχε πάρει.

Οι συμπολίτες τους έξ άλλου, πήγαιναν και τούς παρενονίζον κάθε μέρα για διάφορες κλοπές, τών όποιων έπρεσαν θύματα και τόν όποιον δράστης ήταν ό δεκαπενταετής Κινέζος. Πολλές φορές τόν είχαν τιμωρήσει, επαναλαμβανόμενος τόν είχαν στείλει στη φυλακή, κάθε τόσο τού έκαναν παρατηρήσεις, αλλά αυτός δεν είχε σκεπτό να διορθωθεί.

Άφού είδαν κι' άπόδειξαν οι γονείς του, άποφάσισαν, έλάνω στην άμχανία και στην άεελπίσ- τους, να θάψουν τó γιό τους ζωντανό! Άνήγγειλαν κατόπιν την άπόφασή τους στό χωριό και έτοιμασίθηκαν για την πραγματοποίησή της, άφού είχαν κάθε δικαίωμα από τó νόμο να την έ-κτε-λέσουν.

Την όρισμένη λοιπόν ήμέρα, οι οικείοι τού νεαρού λωποδύτου έφωδίστηκαν με τσιπιά και με βαρείες και ώδήγησαν τó παιδί τους στόν τό-πο της καταδίκης, όπου είχε σαρρέψει πλήθος χί-λιων από τά γειτονικά χωριά, για να παραρευθεί στό... πρωτότυπο αυτό θέαμα.

Σέ λίγο άνοιχτηκε ό λάκκος, μέσα στόν όποιο θα θαβόταν ό μελλοθάνατος. Τό βάθος που είχε κανονιστεί έτσι, ώστε να χωρέη ό κατώδικος ως τó λαμύ και νά μένη έξω τó κεφάλι του, σύμφω-να με τη συνήθεια που επικρατεί άνεκθεν σε παρόμοιες περιστάσεις.

Κατόπιν πήραν τόν κατάδικό άπ' τά χέρια και τόν κατέβασαν μέσα στό λάκκο. Πάτησαν γύρω γερά τó χώμα με τις βαρείες που βαστούσαν και έφυγαν, αφήνοντας τó νεκροζώντανό με τó κεφάλι έξω άπ' τόν τάφο του, ως ότου νά πεθάνη από την πείνα.

Επίσης σε κάποια πόλη της Νοτίου Κίνας ζούσε πρό έτών ένας οικογενειάρχης, τόν όποιο είχε κυριεύσει τó πάθος του όπιον και τού είχε άφαιρέσει κάθε όρεξη για δουλειά. Τις περισσότε-ρες φορές της ήμέρας τον τις περνούσε καμνίζοντας όπιο και τις υπόλοιπες καθόπιε ταμπέλες.

Επειδή είχε αφήσει άκαλλέργητα τά κτήματά του, έώδεψε όσα χήματα είχε και στό τέλος έπεσε σε μεγάλη φτώχεια. Για νά μπο-ρέση να συντηρηθή τότε, πούλησε ένα-ένα όλα τά κτήματά του, έ-πειτα... τη γυναίκα του και στό τέλος τά παιδιά του.

Αλλά και πάλι έώδεψε τά χήματά του κι' έμεινε άπένταρος, όπως πρώτα. Επειδή δε τού ήταν αδύνατο νά κέρη τó όπιο και νά σκεύη τών ναών.

Κατόπιν όλων αυτών, οι συγγενείς του σκέφτηκαν νά άταλλ-

γούν άπ' την παρουσία του και άποφάσισαν, κατόπιν σχετικής γενειακής όφσης, να τόν καταδικάσουν στην εσχάτη τών ποινών, λαβή νά τόν θάψουν ζωντανό!

Μαζίτηναι λοιπόν μία μέρα όλοι μαζί, εισήλθαν εν σώματι στήν πόλη, τόν έπασσαν και τού άνήγγειλαν την τρομερή άπόφασή τους. "Ο όπισθεν της τους παραδόθηκε τότε χωρίς καμιά αντίσταση, τούς άρρησε νά τόν κάμουν δει ήθέλαν.

Τόν πήραν λοιπόν και τόν ώδήγησαν σε μία πεδιάδα, όπου έ-άνοιξε παραγουμένους τόν τάφο του. "Ο κατώδικος τότε τούς έ-χαράχτισε και κατέβηκε μέσα μόνος του, άφού προήτερα τούς έ-πρε ως χίλοι να τού σκεπάσουν τó κεφάλι με χορτάρι, για να μωρέση νά πεθάνη ήσυχότερα!

Τις περισσότερες όμως φορές τó πρ-φανερό αυτό μαρτύριο εφαρμόζεται στις πε-ριόδους και μάλιστα στούς άρρωστους, οι ό-ποιους γίνονται βάρος στό σπίτι τους και πρ-φύγουν μία ώρα άρρηκτα άπ' αυτόν τόν τό-πο. Σχετικά είνε τó παρακάτω περιστατικό.

Ζούσε κάποτε κοντά στά σύνορα της Κί-νας και τού Θιβέτ ένας γέρος έδωκάρης γυνή ό όποιος για δυστυχία του, ήταν λεπρός. Γυιόσι του και οι έγγονοί του, άφού τόν έ-λάσαν και τόν περιποιήθηκαν καμψό και στό τέλος τόν βαρέθηκαν κι' άποφάσισαν τόν έ-κείναι!

Πώς νά τόν σκοτώσουν όμως; Άφού έ- είχε φταίξει σε τίποτε ό άνθρωπος; Έπει- λα κατόν νά βρεθή ένας τρόπος, κατά τόν ό-ποιο ό γέρος νά πεθάνη, χωρίς όμως να τόν έ-κ-τίσουν!

Σκέφτηκαν, σκέφτηκαν κι' έπ' τέλος βρήκαν. Επειδή ό γέρος είχε όριμένους γαλομανιές, άποφάσισαν να τις έ-κασουν τόν. Άγόρασαν λοιπόν ένα πολυτελές φέ-ρετρο, τó πολυτελέστερο τού τόπου, και τόν ρουοίωσαν στόν... έπίδοχο νεκρό.

Τό φέρετρο αυτό όρεσε υπερβολικά ο γέρος, γιατί ήταν έκτακτα βερνικωμένο και λαμπερό όλόκληρο. "Ο λεπρός στήθηκε μπρο-στα του και δεν έχόρταινε νά τó κοιτάξη.

— Πατέρα, τού είπαν τότε οι άπόγονοί του έμεις βρισκόμαστε λογικά νά σε βάσουμε με-σ' αυτό τó φέρετρο και νά... σε θάψουμε. Άφήσης και περάτη καμρός, τó έξοχο αυτό βερ-νικωμένο θάχη χαλάσει πείνα...

Αλλά ή πρωτότυπη αυτή πρόταση ού-σάν νά μιν πωλιάγεσε στό γέρο. Δεν έλε-πετε ό ίδιος, αλλά από τó ύψος του έ-βλε-πώς έμεινε διστακτικός.

— Πατέρα, έξακολούθησαν εκείνοι, ή ή δική σου δεν θα βαστάξη παραπάνω από με-ρικές βδομάδες ακόμα. Στό μεταξύ όμως πρ-ερί νά πιάση καμιά φτωχιά και νά κέρη τó φέρετρο. Έμεις, όπως έβρεις, είμαστε έτοιμοι φτωχοί και δεν μπορούμε ν' αγορά-σώμεν τίποτα.

— Επειδή ή πρωτότυπη αυτή πρόταση ού-σάν νά μιν πωλιάγεσε στό γέρο. Δεν έλε-πετε ό ίδιος, αλλά από τó ύψος του έ-βλε-πώς έμεινε διστακτικός.

— Πατέρα, έξακολούθησαν εκείνοι, ή ή δική σου δεν θα βαστάξη παραπάνω από με-ρικές βδομάδες ακόμα. Στό μεταξύ όμως πρ-ερί νά πιάση καμιά φτωχιά και νά κέρη τó φέρετρο. Έμεις, όπως έβρεις, είμαστε έτοιμοι φτωχοί και δεν μπορούμε ν' αγορά-σώμεν τίποτα.

— Επειδή ή πρωτότυπη αυτή πρόταση ού-σάν νά μιν πωλιάγεσε στό γέρο. Δεν έλε-πετε ό ίδιος, αλλά από τó ύψος του έ-βλε-πώς έμεινε διστακτικός.

— Πατέρα, έξακολούθησαν εκείνοι, ή ή δική σου δεν θα βαστάξη παραπάνω από με-ρικές βδομάδες ακόμα. Στό μεταξύ όμως πρ-ερί νά πιάση καμιά φτωχιά και νά κέρη τó φέρετρο. Έμεις, όπως έβρεις, είμαστε έτοιμοι φτωχοί και δεν μπορούμε ν' αγορά-σώμεν τίποτα.

Ανάλογο με τó παραπάνω είνε και τó έξης περιστατικό: Στην περιφέρεια της Βορείου Κίνας ζούσε πρό έτών ένας γέρος, ό όποιος επίσης έπασχε από μία άγίαρτην άρρώστια. "Ο γυιός του κατοικούσε σ' άλλο σπίτι, γιατί φρόντιον μιν.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΊΦΕΝ

"Ο 25ετής διευθυντής τού θεάτρου τού Βέρζεν. Οι πρώτοι θαυμαστές τού "Ίφεν. Άπό τó θαυμασμό στόν έρωτα. Η πεινιτική Ρίκα. Οι ρωμαντικοί βραδυνοί περίπατοι. "Όπου έμφανίζεται ό πατέρας της Ρίκας. "Ο "Ίφεν τρέπεται εις φυ-γήν. Έπειτα άπό χρόνια. Πληθές αναμνήσεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος ξένος βιογράφος τού "Ίφεν διηγείται τó έξης αθένητο περιστατικό από τη ζωή τού διασημού Νορβηγού δραματογράφου "Ί-φεν, ό όποιος φημιζόταν ως μισάνθρωπος και άπεκαλείτο συνήθως σε μέγας ερμητής.

Καθώς άποδεικνύεται όμως από την κατωτέρω διήγησι, ό "Ίφεν δεν ήταν τόσο άκοινωνητος, όσο θέλησαν νά τόν παρουστήσουν οι σύγχρονοί του και μάλιστα είχε κι' αυτός, όπως όλοι οι κοινοί θνη-τοί, τά... βασανίδια του.

"Όταν ό "Ίφεν ήταν είκοσιτέντε περίπου έτών, βρισκόταν στό Βέρζεν της Νορβηγίας και δημόφινη τó εκεί θέατρο. Επειδή όμως δεν ήταν κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά, παρεμβόλισε συχνά την ίπηρεσίαν του και καταγινόταν στη συγγραφή δραμάτων.

Αλλά τó κοινό δεν εντιμώσε άκόμα τά θεατρικά έργα του, τά όποια έπρόκειτο άρ-γοτερα νά τόν δαξάσουν, και τόν έμφοριζε μό-νον ως λυρικό ποιητή.

Μεταξύ τών θαυμαστών που είχε, γρά-φοντας στίχους, συμπεριλαμβανόταν και κά-ποια νέα, ή όποια όνομαζόταν Έριέττα Χόλστ και την όποια ό "Ίφεν άποκαλούσε χαϊδευτικά Ρίκα.

"Ο ποιητής την είχε γνωρίσει σε κάποια φιλική συναναστροφή και δεν άργησε νά τη συμπαθήση. Σιγά-σιγά σχετίστηκαν περισ-σότερο και δώσανε τά πρώτα ραντεβού.

"Ο "Ίφεν όμως, δειλός και συνεσταλμέ-νος όπως ήταν, δεν τολμούσε νά προχωρήση πέρα από τις ρωμαντικές και έντελώς πλα-τωνικές έξομιλογήσεις του.

Όστόσο ή Ρίκα ήταν υπερέφρανη για τόν έρωτα τού ποιητού της και έπλαθε για τó μέλλον χουσα όνειρα, τά όποια όμως έπρό-κειτο νά διαλυθούν πολύ γρήγορα.

Μία βραδιά, ένώ οι δύο νέοι έρασταί πή-γαιναν μαζί κοντινιάζοντας, φάνηκε έξα-φνα στην άλλη άκρη τού δρόμου ό πατέρας της κόρης. Τότε ό νεαρός διευθυντής τού θεάτρου τώσκασε... ά lá γαλλικά, αφήνον-τας τη δυστυχισμένη Ρίκα μόνη και έκτεθει-μένη στό δίκαιο θυμό τού πατέρα της.

Τό περιστατικό αυτό έπέφερε μοραίως τη διακοπή τών σχέσεων μεταξύ τών δύο νέ-ων. Η Ρίκα άπογοιεύθηκε άπ' τη συμπε-ριφορά τού άγαπημένου της και δεν ξανα-

ταμώθηκε μαζί του. — Κοίμα! Κι' εγώ νόμιζα πως όμα έβλεπε τόν πατέρα μου θά-πρεχε νά πού ζητήσει τó χέρι μου... έλεγε άργότερα με θλίψη. "Υστερ' από λίγον καιρό, μετά την πρώτη θεατρική έπιτυχία του, τη "Ένωτη της Σολάνζ, ό "Ίφεν εγκατέλειψε τó Βέρζεν και πήγε νά εγκατασταθή στη Χριστιάνια, φημισμένος και ένδοξος.

Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν μόνος του. Είχε πάρει μαζί του τη γυναίκα του, τη γλυκειά κι' άρρωσμένη Σωσάνα, ή όποια στήθηκε πραγματική παρηγοριά στην πολντάραχη ζωή του.

Όστόσο ό "Ίφεν έξακολούθησε άκόμα νά θυμάται την πρώτη του άγάπη, την παρθενακή Ρίκα, την όποια μάλιστα άποθανάτισε άργότερα σ' ένα από τά δράματά του.

Άφού πέρασαν στό μεταξύ πολλά χρόνια, κατά τά όποια ή φήμη τού "Ίφεν στερεώθηκε και έξαπλώθηκε παντού, ό ποιητής ξαναείδε την Ρίκα κατά τó έτος 1885, όταν έπεσεέφθη εκ νέου τó Βέρζεν.

Η Ρίκα είχε παντρευτεί έντομιμαξού έναν έμπορο της πόλεως και ήταν μητέρα πολυμελειστάτης οικογενείας.

— Α, σ' είσα, Ρίκα; της είπε ό ποιητής, μιλώντας της για πρώτη φορά στόν ένικό. Πώς τά πέρασες σ' αυτό τó διά-στημα που έλειπα;

— Μην τά ρωτάς, άποκρίθηκε εκείνη γελώντας. Τόν καιρό που έσύ έγραφε δράματα κι' έδωρες διάφνες, εγώ... γεννού-σα παιδιά και υπάλανα βραχίδια!...

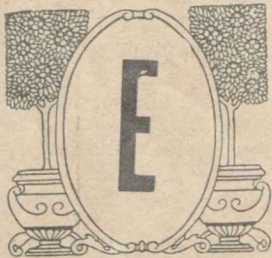
Αυτό ήταν τó πεζό τέλος τού τόσο ποιητικού ειδυλλίου τού μεγάλου ποιητού της Νορβηγίας.

Ο Έρρίκος Ίφεν

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

Θά κάμω τὸν Παρναγιάν νὰ βουλῶσθ τὸ στόμα του. Πῶς τὸ μά-
θατε διὸς αὐτό;

— Τὸ ἐλπίροφρήθρα, γιατί εἶχα τὸν νεαρό Παρναγιάν κἀπο-
σε; μέρες στὴν ἐξουσία μου, ὡς διοικητὴς τῆς Βαστίλλης. Ὅταν
μοῦ τὸν ἔφεραν στὴ φυλακή, μοῦ συνέστησαν νὰ τὸν προσέχω πολὺ.

— Μὰ τότε τὸ ζήτημά μας λήνετα ἀπολύτως...
— Τί θέλετε νὰ πῆτε;
— Ὅθελω νὰ πῶ, ὅτι θὰ ἐπάρουν ἀκόμα σπὴ Βαστίλλη καὶ μὴ μὴ
στικὰ, ὅπου μπορεῖ νὰ θαρτῇ καὶ ζωντανός...

— Μὰ αὐτὸς εἶπε τὴν ἀπάντησιν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ὑπερεσθῆκα
καὶ τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ...

— Γὰρ ἐξηγήθητε μοι, σὰς παρακαλῶ. Σήμερα μελῶτε κἀπο-
νυματωδῶς...

— Αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ, εἶνε ἀληθινὰ
παράξενο. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ βροσκοῦμαι ἀπὸ τὰ
χρῆς στὰ πόρθημα τῆς τρέλλας...

— Ἦσυχάστε, κύριε Γκατιλέν, καὶ δι-
ηγῆθι μοι τὰ πράγματα μὲ ψυχραιμία. Ἄν
ὁ νεαρός, γὰρ τὸν ὁποῖο μοῦ μιλᾶτε, εἶνε αὐ-
τὸς πού ἐννοῶ ἐγώ, τὸ κακὸ δὲν εἶνε πολὺ
σπουδαῖον...

— Εἴχαμαι νὰ μὴ βγῆτε γελασμένος! εἴ-
πε ὁ Γκατιλέν μ' ἕνα μορφασμὸ καὶ κατό-
πιν διηγήθη τὸν παράδοξο τρόπο τῆς ἀπε-
λευθερώσεως τοῦ Παρναγιάν.

— Ἐ, τί λέτε καὶ σεις; ρώτησε στὸ τέ-
λος τὸ συνομιλήτῃ του.

— Λέω, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ συλλάβουμε
αὐτὸν τὸν νεὸ ἀντὶ πάσης θυσίας. Ἀφήστε
διὸς. Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική μου...

— Μὰ τὸν γνωρίζετε;
— Ὁχι, ἀλλὰ γνωρίζω ἕνα ἄλλο πού
τὸν ἔξερε πολὺ καλὰ, κ' αὐτὸ μοῦ εἶπε ἀο-
κεῖτο. Ὅσοιδήποτε ἐσεῖς, κύριε Γκατιλέν, νὰ
μείνετε ἐντελῶς ἥσυχος. Ἄν τυχὸν παρου-
σιαστῇ κανεὶς κινδύνος, θὰ φροντίσω νὰ εἰ-
δοποιήσω αἰέτως τὸν δόξα τῆς Γαλλίας.

— Σὰς ἐπαινεῖται ὁμοῦς νὰ μὴ ρωτᾶτε,
γιατὶ σὲ λίγο ὁ νεαρός Παρναγιάν θὰ βρο-
σκοῖται στὰ χέρια μας...

— Ἡ πεποίθησί σας αὕτη μὲ ἀνακουφί-
ζει καὶ μὲ παρηγορεῖ. Ἀρχίζω ἐπὶ τέλος,
νὰ ἀνακτεῖω καὶ νὰ σκεπτόμαι ἐλευθεροῦ.

— Σὰς παρακαλῶ μόνον, ὅταν τὸν πιάσετε αὐ-
τὸν τὸν ἄρρετό, νὰ τὸν φέρετε σὲ μένα, γιατί
κοντεῖνω νὰ χάσω τὴν θέα μου ἐξ αἰτίας του...

— Μείνετε ἥσυχος, σὰς λέω. Ἀἴριο θὰ
σὰς παραδώσω τὸν Παρναγιάν, δεμένον χει-
ροπόδα. Ἐκτὸς ἂν παρῶσθ ἀνάγκη νὰ
τὸν περιποιηθῶτε καλύτερα, διότι...

— Ὁ Γκατιλέν ἀποχαρτίσας κατόπιν τὸν Μονμορανῶ, βγῆκε ἔξω
καὶ κτύπησε κρυφὰ στὴν ἀμαξία του πού περιμένε.

— Ὁ γέρο Παρναγιάν, ὁ ὁποῖος τ' ἄκουσε ὅλα αὐτὰ, ἀνέβηκε γρή-
γορα—γρήγορα στὸ δωμάτιό του, ἔβγαλε βιαστικὰ τὰ ρούχα πού ὁ
τηρήτῃ καὶ φόρεσε τὰ δικά του.

— Σὺ ὑπόσχομαι ἐκὼτ' οὐκ οὐδὲ, τοῦ εἶπε, ἂν δὲν φανερώσῃς οὔτε
λέξι ἀπ' αὐτὰ πού συνέβησαν. Ἄν διὸς μιλῆσῃς, εἶσα χαμένος, σοὺ
τὸ προλέγω. Διάλεξε καὶ χάμε...

— Προσῆλθ' ἐκὼτ' οὐκ οὐδὲ, ἀποκρίθηκε ἐκείνος, εὐχρισμένως
πὺ τῇ γλύτῳσε ἔτσι φτηνὰ καὶ χαρούμενος γιατί θὰ κέρδιζε ἕνα τέ-
τιο ποσόν.

— Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, βούτηξε τὸ χεῖρ του στὸ πορτοφόλι τοῦ
Παρναγιάν καὶ τῆρε τὰ χρήματα πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Παρναγιάν, τρέχε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν οἰ-
κονόμο ὅτι ξυπνήσῃ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν πού σοὺ ἔδωκε...

— Πολὺ καλὰ, ἀρεστικό! Στοις ὁρισμούς σας!...

— Μόλις ὁ ὑπηρετὴς ἔφυγε, ὁ Παρναγιάν ἐπαλῶθηκε ἐπάνω σὲ
τὴν ἀμαξία.

καὶ καλὴν ὥρην, γέμισε τὸ ποτήρι του μὲ κρασί καὶ πῆρε νὰ
θὰ συμβῇ.

— Ἐκεῖνο πού εἶχε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου, ἀπὸ τῆς μικρῆς αἰσῆ-
σας, ἀναποδογύριζε ἐντελῶς τὰ σχέδιά του. Τώρα δὲν
νόταν νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστικὸ πού πού ἔκρυβαν. Συλλογίσθη-
ναι τὸν κινδύνον πού διέτρεχε ὁ γιός του.

— Ἐκεῖ ἀνὰρρη, σκέφτηκε, νὰ σηκωθῇ τώρα αἰέτως ἀπὸ τὴν
ἐμπόδισιν στὸ δρόμο, θὰ τὸν σκοτώσω...

— Ἀφοῦ πῆρε αὕτη τὴν ἀπόφασιν, ζώστηκε τὸ ξίφος του καὶ
μᾶστιρε νὰ βγῇ, ὅταν ἔξαφνα εἶδε νὰ μπαίνει ὁ Μονμορανῶ.

— Ἐ, πῶς τὰ πέρασε; τὸν ρώτησε ὁ Μονμορανῶ. Καμὴ
καλὰ; Ἐχες ὁρεξί γι' αὐτόν;

— Σὰς βεβαιῶνω πῶς ἔχαπε ὑπηρετὴς μοναδικούς, σπανίως
παρομιλλούς.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο. Πραγματικὰ, πρὸ ὀλίγου ἦθα γι' αὐ-
τὸν μιλῶσα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμαθα, ὅτι μετὰ τὸ πρόγευμα συνήγα-
γόν τὸν καὶ τὸν γιόν, δὲν θέλησα νὰ σ' ἐνοχλήσω καὶ διατάξω
ἐξουσίας, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Εἶχα μεγίστη ἀνάγκη νὰ σὲ ἴδω.

— Αὐτὸ μὲ καλῶς εἶπε, πολὺ, εὐγενέστατε. Ὅσοιδήποτε κ' ἔ-
δη ὅμοις, νὰ μὴ ἀνησυχήσετε καθόλου. Ἐγὼ σὰς βεβαιῶνω, ὅτι
μαὶ σὲ θέα ν' ἀγωνισθῶ τρεῖς νύχτες στὴ σκιά.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τέτοιες μεγάλαις ἀπαιτή-
σεις. Τὰ μεσάνυχτα καλὰς θάχοναι τελειώσω...

— Καὶ θάμια ἐλευθερὸς ἔπαυε;
— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, ἐντελῶς
θερὸς. Θὰ μπορῇς νὰ πᾶς ὅπου θέλεις,
νοεῖται ὅτι σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐπὶ
ραμονῆς σου, τὸ δωμάτιο αὐτὸ βρο-
σκοῖται ἀπὸ τὸν Μονμορανῶ.

— Ἄλλοτε, ὅταν εἶπε, καὶ μὴ μὴ
μυθῶς μιλῆσαι γιὰ τὸ γιό σου Πι-
τόν;

— Ἀπὸ ἡγεία εἶπε πολὺ καλὰ, ἔφα-
νε. Ἐκεῖνος σὲ ὅρα ἀνέστηκε καὶ
σὴν μὴ καλὴ σπαθί;

— Μὰ αὐτὸ εἶπε τὸ δεινὸ τοῦ!
— Λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, αἶμα
τὸν φέρῃς ἐδῶ. Ποῦ κατοικεῖ;

— Στὸ βουνὸ τῆς Ἀγίας Γενεθίας.
— Παράξενο μέρος διάλεξε γιὰ τὸ
τοῦ Μήπως πρόκειται νὰ καλοῦνται
— Ὁχι, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ ζῇ μακριὰ
τὸ Παρίσι καὶ μόνον ὅταν εἶνε ἀνάγκη
ταῖς ἐδῶ...

— Μπορῶ λοιπὸν νὰ βασισθῶ σὲ
τὸ νεὸ;

— Σὰς ἐγγυῶμαι ἐγώ, εὐγενέστατε.
Ἔσπερα ἀπ' αὕτη τῇ σύντηκῃ σπου-
δῇ Μονμορανῶ ἀναχώρησε καὶ ὁ Παρ-
ναγιάν ἔμεινε μόνος.

— Τὰ πράγματα τώρα πῆσαν ἄλλω-
πῇ, σκέφτηκε. Αὐτὸς ὁ κρυπτενὴς
πῶς ἐγὼ θάχω τὴν ἀφέλεια καὶ τοῦ πα-
σοῦ τὸ γιό μου καὶ γι' αὐτὸν σήμε-
ρα πρὸς τὸ καμικὴ ἐνέργεια. Πρῶτα
ἀπὸψε, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ πῆ-
τὴν δουλειά μου, νὰ τρέξω στὸ ξενι-
τῆς «Μάντιδος»...

— Αὕτη τῇ φορὰ ὁ Παρναγιάν καὶ
ἦνυκα καὶ κοιμήθηκε ὡς τὴν ὥρα πού
πῆγε. Κατὰ τὴν δέκα τὸ βράδυ, ὁ Παρ-
ναγιάν...

— Ὁ Παρναγιάν θὰ πῆγαινε ἀπὸ πίσω ὡς ἀποσποφισμένη καὶ
σταματοῦσε κ' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀν-
μάν. Κατ' αὐτὸν πὸν τρόπο, μόνον ὁ Μονμορανῶ καὶ ὁ
του θὰ ἤξεραν πού θὰ ἦσαν τὸ τελικὸ τέμα τῆς πορείας.

— Στὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δόδ' Ἀσκίας, ὅπου θὰ κατέβαινε καὶ
οὐλοῦσαν τὰ ὄλογα ὁ ἴδιος ὁ ἔρριος, γὰρ νὰ τὰ φέρῃ
εἰσοδοῦ πού σπατοῦ τῆς Ἀλβίας.

— Ὁ Παρναγιάν θὰ πῆγαινε ἀπὸ πίσω ὡς ἀποσποφισμένη καὶ
σταματοῦσε κ' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀν-
μάν. Κατ' αὐτὸν πὸν τρόπο, μόνον ὁ Μονμορανῶ καὶ ὁ
του θὰ ἤξεραν πού θὰ ἦσαν τὸ τελικὸ τέμα τῆς πορείας.

— Στὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δόδ' Ἀσκίας, ὅπου θὰ κατέβαινε καὶ
οὐλοῦσαν τὰ ὄλογα ὁ ἴδιος ὁ ἔρριος, γὰρ νὰ τὰ φέρῃ
εἰσοδοῦ πού σπατοῦ τῆς Ἀλβίας.

— Ὁ Παρναγιάν θὰ πῆγαινε ἀπὸ πίσω ὡς ἀποσποφισμένη καὶ
σταματοῦσε κ' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀν-
μάν. Κατ' αὐτὸν πὸν τρόπο, μόνον ὁ Μονμορανῶ καὶ ὁ
του θὰ ἤξεραν πού θὰ ἦσαν τὸ τελικὸ τέμα τῆς πορείας.

— Στὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δόδ' Ἀσκίας, ὅπου θὰ κατέβαινε καὶ
οὐλοῦσαν τὰ ὄλογα ὁ ἴδιος ὁ ἔρριος, γὰρ νὰ τὰ φέρῃ
εἰσοδοῦ πού σπατοῦ τῆς Ἀλβίας.

— Ὁ Παρναγιάν θὰ πῆγαινε ἀπὸ πίσω ὡς ἀποσποφισμένη καὶ
σταματοῦσε κ' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀν-
μάν. Κατ' αὐτὸν πὸν τρόπο, μόνον ὁ Μονμορανῶ καὶ ὁ
του θὰ ἤξεραν πού θὰ ἦσαν τὸ τελικὸ τέμα τῆς πορείας.

— Στὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴ τῆς δόδ' Ἀσκίας, ὅπου θὰ κατέβαινε καὶ
οὐλοῦσαν τὰ ὄλογα ὁ ἴδιος ὁ ἔρριος, γὰρ νὰ τὰ φέρῃ
εἰσοδοῦ πού σπατοῦ τῆς Ἀλβίας.

— Ὁ Παρναγιάν θὰ πῆγαινε ἀπὸ πίσω ὡς ἀποσποφισμένη καὶ
σταματοῦσε κ' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀν-
μάν. Κατ' αὐτὸν πὸν τρόπο, μόνον ὁ Μονμορανῶ καὶ ὁ
του θὰ ἤξεραν πού θὰ ἦσαν τὸ τελικὸ τέμα τῆς πορείας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ἀπὸ τὴ Συλλογὴ ἐρωτικῶν Ἐπιστολῶν τῶν Μεγάλων Προσώπων τῆς Ἱστορίας)
τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Πιέρ ντε Νολάκ, ἡ ὁποία ἐξεδεδῆ τελευταία στὸ Παρίσι).

Ἡ Νινὸν ντὲ Λανγκλό

Μπορῶ σ' αὕτη νοιώθουν τὸν ἐαυτὸν τοῦς ἀσπῆμαντο κ' ἐκμηδενισαί-
νε...

— Ἡ φιλοδοξία ἐν' αὕτῃ πού διευθύνει τοὺς συζύ-
γους του, αὕτη πού τοὺς ἀσπῆμαντο τόσο πολὺ διη τοῦς
τῇ σκῆψ, ὅστε νὰ μὴ τοὺς μένῃ μὴ σιγῇ γιὰ νὰ
συλλογιστῶν καὶ τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα του, πού
τὴν ἐγκαταλείπει καὶ τὴν ἀφίονουν... Μονάχα, καμικὴ
φορὰ, ὅταν χορτάσουν πειὰ ἀπὸ δόξα, θυμολοῦναι πῶς
καποῦ ἔχουν κ' αὐτοὶ ἕνα ἥσυχο καὶ γλυκὺ καταφύγιο,
ἕνα στοργικὸ σπίτι, στὸ κατὰ τὴν τοῦ ὁποῖου τοὺς προ-
σφέρει πάντα μ' ἀνοιγμένη τὴν ἀγκαλιά μὴ πονεμένη
φύγην... Τότε, πωδῶντας κ' αὐτοὶ γιὰ λίγο καιρὸ τῇ
ψυχῇ, γυρίζουν κοντὰ τῆς καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν
παρηγορήσουν μὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις, λέγοντάς τῆς
ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ποτέ. Μὰ χορταίνοντι
γρήγορα τὸν ἔρωτα καὶ τ' ὄνειρό τῆς δόξας τοὺς ἑρ-
δαί πάλι μακριά...

— Ἀγαπημένε μου, εἶμαι μόνῃ καὶ νοιώθω τὴ μονα-
χία μου νὰ μὲ σκοτώνῃ... Ἀφοῦ ἐσὺ δὲν σκοπεύεις νὰ
γυρίσῃς γρήγορα κοντὰ μου, ἀφοῦ ἡ πολέμικος περι-
στασία, σὲς ἀποεῖς μὲ τὴν ὁμοίαν εὐτυχίαν, θὰ βαστή-
ξουν πολὺ καιρὸ ἀκόμα, γράψε νάρθω ἐγὼ στὸ Μιλάνο,
ὅπου, καθὼς μαθητὴν, ἐγκατέστηρες τὸ στρατι-
κὸ σου... Στείλε νὰ μὲ πάρῃς κ' ἐγὼ γιὰ σένα φίλῃ
γλυκὰ, λόγια τρυφερά καὶ χάδια στοργικὰ πού θὰ σὲ
ἐκκαρτερῶν ἀπ' τὴν ταλαιπωρίαν τῆς ἐκστρατείας καὶ
θὰ σοὶ δώσουν νέες δυνάμεις γιὰ καινούργιους θριάμ-
τους... Περιμένω μ' ἀντομονήσια, μὲ λαχτάρα, μὲ
ἀγωνία...

Ἡ Νινὸν ντὲ Λανγκλό πρὸς τὸν πρίγκηπα ντὲ
Κοντί:

— Ἡ χθεσινὴ βραδιά θὰ μοῦ μείνῃ γιὰ πάντα ἀλη-
μονήτη. Χρῆς τὸ πρῶτ' ἀκόμα δὲν εἶχαμε σφιχτῇ ὁ ἔ-
ως τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου καὶ μέσα σὲ λίγες ὥρες ὁ δε-
σμός μας ἔγινε τόσο μεγάλος καὶ δυνατός ὥστε νὰ
γνωρίζαμε ἀπὸ πάντα.

— Ἐσπῆξες μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά σου, μοῦδωσες
φιλήματα ἑωστος τρελλὰ καὶ μεθυσμένα καὶ μοῦ ψιθύρι-
σες τὰ χεῖρ σου στὸ αὐτί μου, τόσο γοητευτικὰ λόγια, ὥστε μοῦ
φαίνεται πῶς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀληθινὰ, μὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ὄνειρο
ἐρωτικὸ πού ἔδωκε καὶ πάει...

— Μπορῶ εἰδοῦσε πᾶν ἀπ' τ' ἄλλο τοῦ τὴν τελευταία συμβουλὴ στὸν
Παρναγιάν:

— Πρόσεξε, τοῦ εἶπε. Θὰ πηγαίνουμε σιγὰ σ' ὅλο τὸ δρόμο. Ἐσὺ
θὰ ἀπέχῃς διαρκῶς δέκα βήματα πίσω ἀπὸ τ' ἀμάξι. Ἄν τολμήσῃς
κινεῖσαι νὰ πλησιάσῃς, χτύπησε τὸν κατακέφαλό σου νὰ διατάξῃς. Μὲ
κατάλαβε;

— Ὁ Παρναγιάν ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔδειξε τὸ γυνὸ ξίφος
πὺ εἶχε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του. Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ ὅπλου, εἶχε μαζὺ
του ἕνα μαχαίρι κ' ἕνα πιστόλι.

— Ἐνὰ νεῖμα τὸν στρατάρχον, ἡ κεντρικὴ θύρα τοῦ μεγάρου ἀνοί-
χτηκε. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας προχώρησε ὁ Μονμορανῶ καὶ πῶ-
σοι τοῦ ἀκολούθησαν τὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο συνοδεύετο ὁ Παρναγιάν. Ἐ-
πὶ τὴν αὐτὴν οἰκονομία, ἀμείλιχτα μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐξαφνα, ἐνῶ
τὸ δῆγμα ἔβαινε σ' ἕνα στενὸ, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός...

— Ὁ Μονμορανῶ ἐφάρταξε. Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀσπεριάν τράβηξε τὸ
σπαθί του καὶ πῆρε κάτω ἀπ' τ' ἀμάξι. Μερκοὶ ἀνθρώποι τοῦ φου-
ξάν τότε τὸ δρόμο κ' ἄρχισαν νὰ χτυπιέται μαζὺ τοὺς...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μέγας Ναπολέων καὶ ἡ Ἰω-
σηφίνα.

σου μὲ βασάνει κ' ἡ ἀγωνία μ' ἔκανε νὰ κλαῖω ἀπαρηγόρητα... Ὡ!
ἂν ἦσαν κοντὰ μου, θὰ ἦσαν ἀδύνατο νὰ μὴ σὲ συγκινήσῃ ἡ θλί-
ψις μου...

— Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ χαράματα,
τέλος, κατῴρθωσα νὰ κοιμηθῶ
γιὰ μερικὲς ὥρες... Σὲ εἶδα τό-
τε στὸν ὕπνῳ μου καὶ ξανάγινε
εὐτυχισμένη... Ὅταν διὸς ἐξ-
πῆρα, ἐννοῶσα πάλι ὅλη τὴν δι-
στυχία μου ἀπεραντή, ἀνυπόφο-
ρη, τρομακτικὴ.

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

— Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Ἀ-
πῆσόν με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΔΩΡΕΑΝ

Κάθε μητέρα ὀφεί-
λει ν' ἀποκτήσῃ ἐν
ἀντίτυπον τοῦ βιβλί-
ου, τὸ ὁποῖον ἀπο-
στέλλεται δωρεάν, ἅμα
τῇ λήψει τοῦ κάτωθι
δελτίου συμπληρω-
μένου μετὰ διδράχ-
μου γραμματοσήμου
διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀπο-
στολῆς του.

Κον Σταμ. Χαβραλιᾶν, Μενάνδρου 52 · Ἀθήνας.
Ἀποστείλατέ μου τὸ «ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΓΛΑΞΟ».

Ὄνομα _____ Ἀριθ. _____
Ὄδός _____ Νομός _____
Πόλις _____

ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΡΑΦΕΝΤΑ ΜΕ ΓΛΑΞΟ

Ἀδενώματα
Ἀδύνατα βρέφη
Ἀῆρ καθαρὸς
Ἀνάστημα
Ἀνορεξία
Ἀσθένειαι
Ἀσκήσεις
Βιταμῖναι
Γάλα μητρικόν
Γάλα κοινόν
Διάρροια
Διατροφή
Διφθερίτις
Δυσκοιλίτης
Εμβολιασμός
Ἑμετοι
Ἑξάνθησις
Εὐλογία
Ζύγισμα
Θερμοκρασία
Θήλαστρον
Ίλαρά
Καθαριότης
Κήλη
Κοκκύτης
Κωλυκοὶ
Λουτρὸν
Ὀδόντες
Ὀδοντοφυΐα
Ὀστρακιά
Ὀφθαλμοὶ
Παιγνίδια
Πιπιλιστήρ
Πολυφαγία
Πρόωρα βρέφη
Πυρετοὶ
Ραχιτισμός
Σπασμοὶ
Στόμαχος
Συνήθειαι
Υγιεινὴ
Υπνος
Φάρμακα
Φροῦτα
Ψτα
κ.τ.λ. κ.τ.λ.